JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS

YVES BOT

7 päivänä kesäkuuta 2007 [1]

1. Nyt käsiteltävänä olevat asiat koskevat Beatriz Salvador Garcían ja Anna Herrero Romeun sekä Tomás Salazar Brierin, jotka ovat Euroopan yhteisöjen komission virkamiehiä, ja Rafael De Bustamante Tellon, joka on Euroopan unionin neuvoston virkamies, tekemiä valituksia Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 25.10.2005 antamista tuomioista, [2] joilla tämä hylkäsi heidän kumoamiskanteensa, jotka oli nostettu komission [3] ja neuvoston [4] päätöksistä, joilla heiltä evättiin ulkomaankorvaus sekä valittajien mukaan siihen liittyvä asettautumiskorvaus ja päiväraha.

2. Ulkomaankorvaus myönnetään yhteisön virkamiehille, jotka ovat joutuneet vaihtamaan asuinpaikkansa kotimaastaan maahan, jossa heidän asemapaikkansa on, kun he ovat tulleet Euroopan yhteisöjen palvelukseen. Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan säännösten [5] mukaan tämän korvauksen myöntäminen edellyttää, että virkamies ei jo asunut tai harjoittanut pääasiallista ansiotoimintaansa asemapaikkana olevan valtion alueella ennen tehtäviensä aloittamista.

3. Samassa säännöksessä säädetään kuitenkin, että tätä edellytystä sovellettaessa ei oteta huomioon "olosuhteita, jotka aiheutuvat toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle suoritetuista palveluksista".

4. Oikeusriidan kohteena käsiteltävinä olevissa asioissa on nimenomaan kyseisen poikkeuksen soveltamisala. Valittajat arvostelevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on katsonut, että toiselle valtiolle suoritettujen palvelusten käsitettä sovelletaan ainoastaan toisen valtion keskushallinnolle suoritettuihin palveluksiin ja ettei

1 – Alkuperäinen kieli: ranska.

2 – Asian C-7/06 P osalta asiassa T-205/02, Salvador García v. komissio, annettu tuomio (Kok. H. 2005, s. I-A-285 ja II-1311); asian C-8/06 P osalta asiassa T-298/02, Herrero Romeu v. komissio, annettu tuomio (Kok. 2005, s. II-4599); asian C-9/06 P osalta asiassa T-83/03, Salazar Brier v. komissio, annettu tuomio (Kok. H. 2005, s. I-A-311 ja II-1407) ja asian C-10/06 P osalta asiassa T-368/03, De Bustamante Tello v. neuvosto, annettu tuomio (Kok. H. 2005, s. I-A-321 ja II-1439), jäljempänä valituksenalaiset tuomiot.

3 – Asian C-7/06 P osalta 28.6.2001 tehty päätös; asian C-8/06 P osalta 19.11.2001 tehty päätös ja asian C-9/06 P osalta 25.7.2002 tehty päätös.

4 – Asian C-10/06 P osalta 24.1.2003 tehty päätös.

5 – Jäljempänä henkilöstösäännöt.

se näin ollen kata palveluksia, jotka on suoritettu Espanjan itsehallintoalueiden kaltaisten paikallisten julkisyhteisöjen lukuun, tai varsinkaan palveluksia, jotka on suoritettu sellaisen yksityisoikeudellisen yhtiön lukuun, jonka tehtävänä on itsehallintoalueen etujen puolustaminen yhteisön toimielimissä, vaikka kyseinen yhtiö hoitaa yleisen edun mukaista tehtävää. Yhdessä näistä asioista on myös kysymys siitä, voidaanko Euroopan parlamentin jäsenen avustajan tehtäviä pitää kyseessä olevassa säännöksessä tarkoitettuina kansainväliselle organisaatiolle suoritettuina palveluksina.

5. Koska nämä neljä asiaa koskevat pääasiallisesti samaa oikeudellista ongelmaa, tarkastelen niitä yhdessä tässä ratkaisuehdotuksessa.

6. Osoitan siinä, että toiselle valtiolle suoritettujen palvelusten käsite ei mielestäni rajoitu pelkästään valtion keskushallinnolle suoritettuihin tehtäviin vaan kattaa myös paikalliselle julkisyhteisölle suoritetut tehtävät sekä sellaiselle yksikölle, sen oikeudellisesta muodosta riippumatta, suoritetut tehtävät, joka on vastuussa viranomaisen toimenpiteen nojalla ja sen valvonnan alaisuudessa yleisen edun mukaisen tehtävän suorittamisesta, kuten paikallisen julkisyhteisön etujen hoitamisesta tai puolustamisesta yhteisön toimielimissä.

7. Esitän myös, että Euroopan parlamentin jäsenen avustajan tehtäviä on tarkasteltava kansainväliselle organisaatiolle suoritettuina palveluksina henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitetussa merkityksessä, jos jäsen on ottanut avustajan suoraan palvelukseensa, toisin sanoen, kun avustajalla on ollut tähän välitön oikeudellinen side.

8. Katson, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt valituksenalaisissa tuomioissa oikeudellisen virheen toiselle valtiolle suoritettujen palvelusten käsitteen tulkinnassa, ja esitän ne päätelmät, jotka tästä oikeudellisesta virheestä on tehtävä kussakin tarkastellussa asiassa.

I Asiaa koskevat oikeussäännöt

9. Euroopan yhteisöjen virkamiesten palkkaus muodostuu henkilöstösääntöjen 62 artiklan mukaan peruspalkasta, perhelisistä ja muista korvauksista.

10. Näihin korvauksiin kuuluu ulkomaankorvaus, jonka henkilöstösääntöjen 69 artiklassa vahvistettu määrä on 16 prosenttia peruspalkan, kotitalouslisän sekä huolletta-

vana olevasta lapsesta maksettavan lisän kokonaismäärästä, johon virkamiehellä on oikeus. Tätä korvausta maksetaan virkamiehen koko toiminnan ajan.

11. Kyseinen korvaus on perustettu Euroopan talousyhteisön ja Euroopan atomienergiajärjestön virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen ja näiden yhteisöjen muuta henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen vahvistamisesta 18.12.1961 annetulla asetuksella (ETY) N:o 31, (Euratom) N:o 11, joka tuli voimaan 1.1.1962. [6]

12. Ulkomaankorvauksella korvataan erossaolokorvaus. Tämä erossaolokorvaus, jonka määrä oli 20 prosenttia peruspalkasta, myönnettiin toimihenkilöille, jotka ennen tehtäviensä aloittamista olivat asuneet vakituisesti yli kuusi kuukautta paikassa, joka sijaitsi yli 25 kilometrin etäisyydellä toimielimen toimipaikasta Euroopan hiili- ja teräsyhteisön virkamiesten osalta ja yli 70 kilometrin etäisyydellä Euroopan talousyhteisön ja Euroopan atomienergiayhteisön virkamiesten osalta.

13. Ulkomaankorvauksen myöntämisedellytykset esitetään henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdassa. Nämä edellytykset ovat säilyneet muuttumattomina tämän korvauksen käyttöön ottamisesta alkaen vuonna 1961. Tämän säännöksen sisältö on seuraava:

”Ulkomaankorvaus – – myönnetään

a) virkamiehelle,

– joka ei ole eikä ole koskaan ollut sen valtion kansalainen, jonka alueella hänen asemapaikkansa sijaitsee,

ja

– joka ei ole kuusi kuukautta ennen tehtäviensä aloittamista päättyvän viiden vuoden jakson aikana asunut vakituisesti tai harjoittanut pääasiallista ansiotoimintaansa kyseisen valtion Euroopan-puoleisella alueella. Tätä säännöstä sovellettaessa ei oteta huomioon olosuhteita, jotka aiheutuvat toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle suoritetuista palveluksista;

6 – EYVL 1962, 45, s. 1385.

b) virkamiehelle, joka on tai on ollut sen valtion kansalainen, jonka alueella hänen asemapaikkansa sijaitsee, ja joka on ennen palvelukseen tuloaan asunut vakituisesti kymmenen vuotta kyseisen valtion Euroopan-puoleisen alueen ulkopuolella muusta syystä kuin hoitaakseen tehtäviään jonkin valtion tai kansainvälisen organisaation palveluksessa.

_ _"

14. Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 2 kohdan mukaan virkamiehellä, jolla ei ole eikä ole koskaan ollut sen valtion kansalaisuutta, jossa hänen asemapaikkansa on, ja joka ei täytä ulkomaankorvauksen saamiseksi vaadittuja edellytyksiä, on oikeus maastamuuttokorvaukseen, joka on neljännes ulkomaankorvauksesta.

15. Asettautumiskorvauksesta säädetään puolestaan henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 5 artiklassa ja päivärahasta 10 artiklassa.

16. Tässä liitteessä olevassa 5 artiklassa, sellaisena kuin sitä sovellettiin tosiseikkojen tapahtuma-aikaan, säädetään, että vakinaisella virkamiehellä, joka täyttää ulkomaankorvauksen saamisen edellytykset, on oikeus asettautumiskorvaukseen, joka on yhden kuukauden peruspalkan suuruinen.

17. Kyseisessä liitteessä olevassa 10 artiklassa säädetään, että virkamiehellä, joka voi osoittaa, että hänen oli vaihdettava asuinpaikkaa täyttääkseen henkilöstösääntöjen 20 artiklan mukaiset asuinpaikkaa koskevat edellytykset, on oikeus päivärahaan, jonka määrä vahvistetaan kyseisen 10 artiklan mukaisesti.

II Nyt käsiteltävänä olevien asioiden perustana olevat tosiseikat

18. Tosiseikat näissä neljässä tarkastellussa asiassa voidaan vetää yhteen seuraavasti.

A *Asia C-7/06 P*

19. Beatriz Salvador García, joka on Espanjan kansalainen, aloitti komission palveluksessa Brysselissä virkamiehenä 16.4.2001.

20. Hän oli aikaisemmin opiskellut Brysselissä vuoden 1991 syyskuusta vuoden 1992 heinäkuuhun ja sen jälkeen ollut harjoittelijana komissiossa vuoden 1992 lokakuusta vuoden 1993 helmikuuhun.

21. Hän työskenteli kyseisessä kaupungissa 1.10.1993–31.12.1994 Navarran itsehallintoalueen hallinnon palveluksessa ja sen jälkeen 21.2.1995–20.8.1995 Sociedad de Desarrollo de Navarra, Sodena, SA:ssa,[7] joka on kyseisen itsehallintoalueen taloudellisesta kehittämisestä vastaava yhtiö.

22. Beatriz Salvador García toimi Euroopan parlamentin jäsenen avustajan tehtävissä 1.9.1995 ja 30.6.1996 välisen ajan.

23. Vuoden 1996 heinä- ja elokuussa hän teki vapaaehtoistyötä hallituksista riippumattomassa järjestössä Perussa.

24. Hän työskenteli 2.9.1996–28.2.1997 Brysselissä ECO-yhtiössä, jolle komissio oli antanut teknisiä avustustehtäviä.

25. Hän työskenteli 1.3.1997–31.3.1999 kyseisessä kaupungissa Sociedad de Desarrollo Exterior de Navarra, Sodexna, SA:n[8] palveluksessa, joka on Navarran itsehallintoalueen ulkopuolisesta taloudellisesta kehityksestä vastaava yhtiö, ja sen jälkeen 1.4.1999–15.4.2001 hän toimi kyseisen itsehallintoalueen hallinnon edustajan tehtävässä.

26. Komissio päätti 28.6.2001 tekemällään päätöksellä, että valittaja ei voinut saada ulkomaankorvausta eikä siihen liittyviä korvauksia.

27. Komissio katsoi 27.3.2002 tekemässään päätöksessä, jolla hylättiin valittajan tekemä valitus, että hänen Brysselissä suorittamiaan tehtäviä Euroopan parlamentin jäsenen avustajana ja Sodenan, Sodexnan sekä Navarran itsehallintoalueen hallinnon palveluksessa ei voitu pitää henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuina "toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle suoritettuina palveluksina".

28. Komissio katsoi, että kyseiset toimet oli siis otettava huomioon ja että henkilöstö-

7 – Navarran kehittämisyhtiö (jäljempänä Sodena).

8 – Navarran ulkopuolisesta kehityksestä vastaava yhtiö (jäljempänä Sodexna).

sääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan toisessa luetelmakohdassa mainittu viiden vuoden jakso eli niin sanottu "viitejakso" alkoi 16.10.1995 ja päättyi 16.10.2000. Se päätteli tästä, että kyseisen jakson aikana valittaja oli asunut ja harjoittanut pääasiallista ansiotoimintaansa Belgiassa.

B *Asia C-8/06 P*

29. Anna Herrero Romeu, joka on Espanjan kansalainen, aloitti komission palveluksessa Brysselissä virkamiehenä 16.11.2001.

30. Tätä ennen hän oli työskennellyt Brysselissä vuoden 1993 tammikuun ja vuoden 2001 marraskuun välisenä aikana Patronat Català Pro Europan edustustossa,[9] jonka tehtävänä on hoitaa Katalonian itsehallintoalueen hallinnon etuja yhteisön toimielimissä.

31. Komissio päätti 19.11.2001 tekemällään päätöksellä, että valittajalle ei voitu myöntää ulkomaankorvausta ja siihen liittyviä korvauksia.

32. Komissio hylkäsi valittajan tekemän valituksen 10.6.2002 tekemällään päätöksellä sillä perusteella, että asianomaisen ansiotoimintaa Patronatin palveluksessa ei voitu rinnastaa "toiselle valtiolle suoritettuihin palveluksiin". Se päätteli tästä, että viitejaksoksi oli vahvistettava 15.5.1996–15.5.2001 ja että valittaja oli tämän jakson aikana asunut ja harjoittanut pääasiallista ansiotoimintaansa Belgiassa.

C *Asia C-9/06 P*

33. Tomás Salazar Brier, joka on Espanjan kansalainen, aloitti komission palveluksessa Brysselissä virkamiehenä 1.6.2002.

34. Hän oli tätä ennen työskennellyt 3.10.1994–31.8.1998 Sociedad Canaria de Fomento Económico, Sofesa, SA:n[10] palveluksessa, joka on Kanariansaarten itsehallintoalueen ja tämän itsehallintoalueen hallinnon Brysselissä olevan edustuston etujen hoitamisesta vastaava yhtiö, ja sen jälkeen 1.9.1998 alkaen 31.5.2002 saakka kyseisen itsehallintoalueen hallinnon tilapäisenä toimihenkilönä.

9 – Jäljempänä Patronat.

10 – Kanariansaarten taloudellisesta kehittämisestä vastaava yhtiö (jäljempänä Sofesa).

35. Komissio päätti 25.7.2002 laaditussa lomakkeessa, jossa määritettiin Salazar Brierin oikeudet, että asianomaiselle ei voitu myöntää ulkomaankorvausta ja siihen liittyviä korvauksia.

36. Asianomaisen tekemä valitus hylättiin implisiittisesti 24.2.2003 ja sen jälkeen nimenomaisesti 24.3.2003 tehdyllä päätöksellä. Komissio katsoi, että valittajan toiminta Sofesassa ja Kanariansaarten itsehallintoalueen hallinnon palveluksessa eivät olleet "toiselle valtiolle suoritettuja palveluksia". Se päätteli tästä, että viitejaksoksi oli vahvistettava 1.12.1996–30.11.2001 ja että valittaja oli tämän jakson aikana asunut ja harjoittanut pääasiallista ansiotoimintaansa Belgiassa.

37. Rafael De Bustamante Tello, joka on Espanjan kansalainen, aloitti neuvoston palveluksessa Brysselissä virkamiehenä 1.1.2003.

38. Hän oli tätä ennen harjoittanut ansiotoimintaansa Brysselissä 2.12.1991–31.7.1996 Instituto de Fomento de la Región de Murcian [11] palveluksessa, joka on Murcian itsehallintoalueen julkisoikeudellinen yksikkö, jonka tehtävänä on erityisesti seurata tämän itsehallintoalueen kannalta merkityksellistä lainsäädäntöä ja yhteisön ohjelmia.

39. Vuoden 1996 elokuun ja vuoden 2002 joulukuun välisenä aikana hän oli myös työskennellyt Brysselissä johtajana Oficina de la Comunidad Autónoma de la Región de Murcia ante las Comunidades europeasissa, [12] joka on Murcian itsehallintoalueen hallintoelin, joka vastaa tämän itsehallintoalueen etujen hoitamisesta yhteisön toimielimissä.

40. Neuvosto päätti 24.1.2003 tekemällään päätöksellä, että valittajalle ei voitu myöntää ulkomaankorvausta eikä siihen liittyviä korvauksia.

D *Asia C-10/06 P*

41. Neuvosto katsoi 28.7.2003 tekemässään päätöksessä, joka koski valittajan tekemän valituksen hylkäämistä, että tämän ansiotoimintaa INFO:ssa ja ORM:ssa ei voitu pitää

11 – Murcian alueen kehittämisinstituutti (jäljempänä INFO).

12 – Murcian itsehallintoalueen toimisto Euroopan yhteisöissä (jäljempänä ORM).

"toiselle valtiolle suoritettuina palveluksina". Se päätteli tästä, että viitejaksoksi oli vahvistettava 1.7.1997–30.6.2002 ja että asianomainen oli kyseisen jakson aikana asunut ja työskennellyt vakituisesti Belgiassa.

III Valituksenalaiset tuomiot

42. Beatriz Salvador García ja Anna Herrero Romeu sekä Tomás Salazar Brier ja Rafael De Bustamante Tello nostivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen vastaavasti 4.7.2002 ja 1.10.2002 sekä 3.3.2003 ja 4.11.2003 toimittamillaan kannekirjelmillä kyseisessä tuomioistuimessa kumoamiskanteen komission ja neuvoston päätöksistä, joissa heiltä oli evätty ulkomaankorvaus sekä siihen liittyvät korvaukset.

43. Kantajat vaativat myös, että vastaajana olevat toimielimet velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

44. Vaatimuksensa tueksi kantajat vetosivat ulkomaankorvauksen osalta kolmeen kanneperusteeseen, joista ensimmäinen perustui henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan rikkomiseen, toinen tosiasioiden virheelliseen arviointiin ja kolmas yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen.

45. Beatriz Salvador García ja Anna Herrero Romeu sekä Tomás Salazar Brier arvostelivat komissiota myös perusteluvelvollisuuden rikkomisesta.

46. Päivärahaa ja asettautumiskorvausta koskevan vaatimuksensa tueksi kantajat korostivat, että asiassa C-62/97 P, komissio vastaan Lozano Palacios, 28.5.1998 annetun tuomion [13] mukaisesti kyseiset korvaukset olisi myönnetty heille automaattisesti, jos heidän oikeutensa ulkomaankorvaukseen olisi hyväksytty.

47. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kanteet ja määräsi, että kukin asianosainen vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

48. Se jätti tutkimatta ulkomaankorvausta koskevien vaatimusten tueksi esitetyt kanneperusteet tai hylkäsi ne perusteettomina.

49. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että ensimmäinen kanneperuste, joka perustui henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan rikkomiseen, ei ollut perusteltu seuraavista syistä.

13 – Kok. 1998, s. I-3273.

50. Se esitti, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan ulkomaankorvauksen tarkoituksena on hyvittää ne erityiset kustannukset ja haitat, jotka aiheutuvat tehtävien pysyvästä hoitamisesta sellaisessa maassa, johon virkamies ei ole ennen palvelukseen tuloaan luonut kestäviä siteitä, ja että lainsäätäjä edellyttää, että virkamiehen tavanomainen asuinpaikka on ollut tai että hän on harjoittanut pääasiallista ansiotoimintaansa viiden vuoden ajan asemapaikkansa maassa, jotta tällaiset kestävät siteet voisivat syntyä ja aiheuttaa siten sen, että virkamies menettää oikeuden saada ulkomaankorvausta.

51. Tämän jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin esitti, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan toisessa luetelmakohdassa säädetään poikkeuksesta sellaisten henkilöiden hyväksi, jotka ovat suorittaneet palveluksia toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle viitejakson aikana, ja että tämän poikkeuksen tarkoituksena on se, että tällaisessa tilanteessa näiden henkilöiden ei voida katsoa luoneen kestäviä siteitä asemapaikkansa maahan, koska heidän työskentelynsä tässä maassa on ollut luonteeltaan tilapäistä.

52. Se katsoi, että kun otetaan huomioon päivä, jona kantajat olivat tulleet komission tai neuvoston palvelukseen, viitejaksoksi oli vahvistettava Beatriz Salvador Garcían osalta 16.10.1995–15.10.2000, Anna Herrero Romeun osalta 16.5.1996–15.5.2001, Tomás Salazar Brierin osalta 1.12.1996–30.11.2001 ja Rafael De Bustamante Tellon osalta 1.7.1997–30.6.2002.

53. Se korosti, että suurimman osan näiden viitejaksojen ajasta kantajat olivat harjoittaneet pääasiallista ansiotoimintaansa Brysselissä seuraavasti:

– Beatriz Salvador García yhtäältä Sodexnassa ja Navarran itsehallintoalueen hallinnon palveluksessa Brysselissä ja toisaalta Euroopan parlamentin jäsenen avustajana

– Anna Herrero Romeu Patronatin edustustossa

– Tomás Salazar Brier Sofesassa ja sen jälkeen Kanariansaarten itsehallintoalueen hallinnon palveluksessa

– Rafael De Bustamante Tello ORM:ssä.

54. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että kantajien kanteiden yhteydessä oli kysymys sen määrittämisestä, onko kunkin Brysselissä viitejakson aikana suorittamaa työtä pidettävä "toiselle valtiolle suoritettuina palveluksina" henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetussa merkityksessä ja onko Salvador Garcían tehtävät Euroopan parlamentin jäsenen avustajana määriteltävä samassa säännöksessä tarkoitetuiksi "kansainväliselle organisaatiolle suoritetuiksi palveluksiksi".

55. Se esitti, että yhteisön oikeudesta ja erityisesti henkilöstösäännöistä ilmenee riittävästi seikkoja, joiden avulla voidaan täsmentää henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan soveltamisalaa ja näin ollen tulkita valtion käsitettä itsenäisesti suhteessa eri kansallisiin oikeusjärjestyksiin.

56. Se totesi ensinnäkin, että yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että EY:n perustamissopimuksen yleisestä rakenteesta ilmenee selvästi, että institutionaalisten määräysten mukaisella "jäsenvaltion" käsitteellä tarkoitetaan ainoastaan jäsenvaltioiden keskushallintoa, eikä sitä voida laajentaa koskemaan alueiden tai itsehallintoalueiden hallintoa, riippumatta niille myönnetyn toimivallan laajuudesta. Vastakkainen näkemys loukkaisi perustamissopimuksissa määrättyä institutionaalista tasapainoa, sillä perustamissopimuksissa määritellään muun muassa edellytykset, joiden mukaisesti jäsenvaltiot, eli perustamissopimusten ja liittymissopimusten sopimuspuolina olevat valtiot, osallistuvat yhteisöjen toimielinten toimintaan. [14]

57. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin otti huomioon toiseksi sen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan henkilöstösääntöjen säännöksissä, joiden ainoana tarkoituksena on säännellä toimielinten ja virkamiesten välisiä oikeussuhteita vahvistamalla vastavuoroisia oikeuksia ja velvollisuuksia, käytetään täsmällistä terminologiaa, eikä analoginen soveltaminen laajentavasti tapauksiin, joita ei nimenomaisesti tarkoiteta, ole mahdollista. [15]

58. Se korosti, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 4 artiklassa lainsäätäjä on päättänyt käyttää ilmaisua "valtio", vaikka henkilöstösääntöjen antamisen aikaan oli jo jäsenvaltioita, jotka olivat rakenteeltaan liittovaltioita tai alueista koostuvia valtioita, kuten Saksan liittotasavalta, eikä pelkästään sellaisia valtioita, jotka olivat sisäiseltä rakenteeltaan keskitettyjä. Se päätteli tästä, että jos yhteisön lainsäätäjä olisi halunnut sisällyttää kyseiseen artiklaan poliittiset alayksiköt tai paikalliset julkisyhteisöt, se olisi ilmaissut tahtonsa nimenomaisesti.

14 – Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tarkoitti asiaa C-95/97, Région wallonne v. komissio, määräys 21.3.1997 (Kok. 1997, s. I-1787, 6 kohta) ja asiaa C-180/97, Regione Toscana v. komissio, määräys 1.10.1997 (Kok. 1997, s. I-5245, 6 kohta).

15 – Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin mainitsi asian 48/70, Bernardi v. parlamentti, tuomio 16.3.1971 (Kok. 1971, s. 175, 11 ja 12 kohta) ja asian 123/84, Klein v. komissio, tuomio 20.6.1985 (Kok. 1985, s. 1907, 23 kohta) sekä asian T-74/98, Mammarella v. komissio, tuomio 19.7.1999 (Kok. H. 1999, s. I-A-151 ja II-797, 38 kohta).

59. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätteli edellä esitettyjen seikkojen perusteella, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan mukaisella "valtion" käsitteellä tarkoitetaan ainoastaan valtiota oikeushenkilönä ja kansainvälisen oikeuden ainoana oikeussubjektina sekä sen hallintoelimiä. Se esitti, että kantajien ehdottaman kaltaisesta tulkinnasta voisi seurata, että valtioina pidetään kaikkia sellaisia julkisyhteisöjä, joilla on oma oikeushenkilöllisyys ja joille valtion keskushallinto on siirtänyt sisäisiä toimivaltuuksia, mukaan lukien kunnat tai mitkä tahansa sellaiset yksiköt, joille hallinto on delegoinut tehtäviä.

60. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätteli tästä, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevaan 4 artiklaan sisältyvää käsitettä "toiselle valtiolle – – suoritetut palvelukset" on syytä tulkita siten, että sillä ei viitata valtioiden poliittisten alayksiköiden hallinnolle suoritettuihin palveluksiin.

61. Edellä mainitussa asiassa Salvador García vastaan komissio ja asiassa Salazar Brier vastaan komissio annetuissa tuomioissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lisäsi, että sitäkin suuremmalla syyllä kantajien toimintaa kaupallisten yhtiöiden luokkaan kuuluvien julkisen pääoman yhtiöiden palveluksessa ei voida pitää valtiolle suoritettuina palveluksina. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan nimittäin tällaiset julkiset kaupalliset yhtiöt, olivat ne osakeyhtiöitä tai rajavastuuyhtiöitä, eivät kuulu luonteensa vuoksi valtion hallintoelimiin, vaikka niillä on toimivalta hoitaa ja edustaa tiettyjä yleisiä etuja tai vaikka niille annetaan yleiseen etuun liittyviä tehtäviä.

62. Se päätteli näiden seikkojen perusteella, että kantajien viitejakson aikana suorittamia palveluksia ei voida pitää henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 4 artiklassa tarkoitettuina toiselle valtiolle suoritettuina palveluksina.

63. Se täsmensi, että tätä arviointia ei voi kyseenalaistaa kantajien esittämä väite, jonka mukaan yhteisön oikeudessa olisi sellainen itsenäinen valtion käsite, joka kattaa hajautetut hallintoyksiköt. Vaikka jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevissa asioissa kaikkien valtion viranomaisten, sekä keskushallinnon että alueellisten tai hajautettujen hallintoyksiköiden viranomaisten, tehtävänä on varmistaa yhteisön oikeussääntöjen noudattaminen niiden omien toimivaltuuksien mukaisesti, kanne, jonka ratkaistessaan yhteisöjen tuomioistuin voi todeta jäsenvaltion jättäneen noudattamatta velvollisuuksiaan, kohdistuu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan vain kyseisen jäsenvaltion keskushallintoon, vaikka jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättäminen johtuisikin alueen tai itsehallintoalueen viranomaisten toimista tai laiminlyönneistä. Tähän oikeuskäytäntöön ei siis voida pätevästi vedota sellaisen näkemyksen tueksi, jonka mukaan valtion käsitettä on tulkittava laajasti, kuten kantajat katsovat.

64. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin esitti, miltä osin kantajien väitteet, jotka koskivat itsehallintoalueiden omia toimivaltuuksia Espanjan oikeusjärjestyksessä, oli hylättävä.

65. Se hylkäsi myös kantajien väitteen, joka perustui siihen, että he kuuluivat samaan sairausvakuutusjärjestelmään ja samaan verojärjestelmään kuin henkilökunta, joka työskentelee Espanjan kuningaskunnan pysyvässä edustustossa Euroopan unionissa Brysselissä.

66. Lopuksi se totesi kantajien väitteen osalta, joka koski itsehallintoalueiden edustajien osallistumista komission neuvoa-antaviin komiteoihin, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan toisessa luetelmakohdassa säädetyn poikkeuksen myöntäminen edellyttää, että asianomaisella henkilöllä on ollut välittömiä oikeudellisia siteitä kyseessä olevaan valtioon tai kansainväliseen organisaatioon. Se totesi kantajien myöntäneen istunnossa nimenomaisesti, että he eivät olleet koskaan kuuluneet siihen Espanjan valtuuskuntaan, joka osallistui heihin sovellettavien viitejaksojen aikana pidettyihin neuvoston ja komission elinten kokouksiin. Kantajat eivät myöskään olleet vedonneet siihen, että heillä olisi ollut Espanjan valtion keskushallintoon sellaisia välittömiä oikeudellisia siteitä, joiden perusteella heidän voitaisiin katsoa suorittaneen kyseisinä viitejaksoina palveluksia kyseiselle valtiolle.

67. Edellä mainitussa asiassa Salvador García vastaan komissio antamassaan tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tarkasteli myös kysymystä siitä, oliko kantajan toimintaa Euroopan parlamentin jäsenen avustajana pidettävä kansainväliselle organisaatiolle suoritettuina palveluksina henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 4 artiklassa tarkoitetussa merkityksessä.

68. Se katsoi, ettei tähän ollut tarpeen vastata seuraavista syistä. Vaikka tätä toimintaa olisi pidettävä kansainväliselle organisaatiolle suoritettuina palveluksina ja vaikka vastaava ajanjakso olisi jätettävä viitejakson ulkopuolelle, tämä jakso alkoi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan 16.12.1994, jolloin kantaja oli jo kirjoilla Saint-Gillesin kunnassa 17.12.1993 lukien ja oli työskennellyt 1.10.1993 lukien Navarran itsehallintoalueen hallinnon palveluksessa Brysselissä. Nämä seikat olivat siis omiaan osoittamaan, että kantajan tavanomainen asuinpaikka oli ollut Brysselissä ainakin 16.12.1994 lukien.

69. Lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätteli valituksenalaisissa tuomioissa siitä, että kantajilla ei ollut oikeutta saada ulkomaankorvausta, että heidän asettautumiskorvausta ja päivärahaa koskeva vaatimuksensa, joka perustui siihen, että heillä oli automaattisesti oikeus näihin korvauksiin, mikäli heille tunnustetaan oikeus ulkomaankorvaukseen, oli hylättävä.

IV Valitukset

70. Valittajat vaativat, että yhteisöjen tuomioistuin ottaa heidän valituksensa tutkittavaksi ja kumoaa valituksenalaiset tuomiot.

71. Beatriz Salvador García ja Tomás Salazar Brier vaativat lisäksi, että heidän asiansa palautetaan tarvittaessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen.

72. Neljä valittajaa vaativat lopuksi, että vastapuolena oleva toimielin velvoitetaan vastaamaan kaikista oikeudenkäyntikuluista yhteisöjen tuomioistuimessa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

73. Komissio vaatii, että vaatimukset asioissa C-7/06 P–C-9/06 P hylätään.

74. Neuvosto vaatii asiassa C-10/06 P, että yhteisöjen tuomioistuin jättää valituksen tutkimatta ja toissijaisesti hylkää sen perusteettomana sekä velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

A *Asianosaisten lausumat*

1. Valittajat

75. Valittajat perustavat valituksensa samaan valitusperusteeseen, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin rikkoi henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan toista luetelmakohtaa.

76. Tämän valitusperusteen yhteydessä valittajat esittävät neljä väitettä.

77. Neljässä tarkasteltavana olevassa asiassa valittajat arvostelevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ensinnäkin siitä, että se tulkitsi riidanalaista poikkeusta suppeasti, ja toiseksi siitä, että se ei ottanut huomioon poikkeuksen tarkoitusta ja sisältöä.

78. Asioissa C-7/06 P ja C-9/06 P Beatriz Salvador García ja Tomás Salazar Brier moittivat lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se jätti toiselle valtiolle suoritettujen palvelusten käsitteen ulkopuolelle palvelukset, jotka suoritettiin sellaisen julkisen kaupallisen osakeyhtiön tai rajavastuuyhtiön työntekijöinä, joka on vastuussa yleisen edun mukaisesta tehtävästä, tutkimatta, oliko kyseinen yhtiö valtion valvonnan alainen.

79. Lopuksi asiassa C-7/06 P Beatriz Salvador García arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se jätti tulkitsematta kansainväliselle organisaatiolle suoritettujen palvelusten käsitettä ja ettei se näin ollen katsonut, että tämä käsite kattoi Euroopan parlamentin jäsenen avustajan toiminnan.

a) Riidanalaisen poikkeuksen suppea tulkinta

80. Valittajat arvostelevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se tulkitsi riidanalaista säännöstä suppeasti, vaikka sen olisi pitänyt tulkita sitä laajasti, koska kyseessä on poikkeuksen poikkeus.

81. He korostavat, että tehdessään tällaisen päätöksen valituksenalaisissa tuomioissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin poikkesi aikaisemmasta oikeuskäytännöstään ja erityisesti asiassa Vardakas vastaan komissio 30.3.1993 antamastaan tuomiosta. [16]

b) Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan toisen luetelmakohdan tarkoituksen ja sisällön jättäminen huomioon ottamatta

82. Valittajat muistuttavat, että henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan toisessa luetelmakohdassa sellaisten henkilöiden hyväksi, jotka ovat suorittaneet palveluksia toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle, säädetyn poikkeuksen tarkoituksena on se, että näiden henkilöiden ei voida katsoa luoneen kestäviä siteitä asemapaikkansa maahan, koska heidän työskentelynsä tässä maassa on ollut tilapäistä.

83. He toteavat myös, että tätä taustaa vasten edellä mainitussa asiassa Vardakas vastaan komissio annetussa tuomiossa on katsottu, että henkilön muuttaminen pois kotimaasta on riippumaton erityisestä asemasta, joka hänellä on kansainvälisen oikeuden nojalla julkisen kansainvälisen organisaation työntekijänä.

84. Tämän vuoksi he päättelevät, että siltä osin kuin valituksenalaisissa tuomioissa jätetään poikkeuksen ulkopuolelle palvelukset, jotka on suoritettu valtiolle itsehallintoalueiden välityksellä, niissä jätetään huomioimatta kyseisen säännöksen tarkoitus ja asetetaan lisäksi eriarvoiseen asemaan sellaiset virkamiehet, jotka ovat suorittaneet palveluksia valtiolle keskushallinnon välityksellä pysyvän edustuston yhteydessä, ja virkamiehet, jotka ovat suorittaneet tällaisia palveluksia itsehallintoalueiden välityksellä. Valittajien mielestä nimittäin näissä kahdessa tilanteessa virkamies ei ole ennen yhteisön palvelukseen tuloaan luonut kestäviä siteitä asemapaikkansa maahan, koska hänen työskentelynsä tässä maassa on ollut tilapäistä. Tärkeää on valittajien mukaan loppujen lopuksi, ovatko virkamiehen ja hänen asemapaikkansa maan välillä luodut siteet luonteeltaan kestäviä vai eivät.

85. Heidän mukaansa näiden kahden henkilöluokan tilanteiden välillä ei ole eroa, jolla voitaisiin perustella syrjivää kohtelua. Sitä paitsi nämä henkilöluokat suorittavat samankaltaisia tehtäviä, jotka koostuvat yhteyksistä

16 – Asia T-4/92 (Kok. 1993, s. II-357).

komissioon, tietojen lähettämisestä ja niin edelleen, jotka kaikki suoritetaan valtion palveluksessa ympäristössä, jossa itsehallintoalueiden osallistuminen Euroopan yhteisöä koskeviin asioihin on yhä laajempaa.

86. Valittajat väittävät, että säätäessään tämän poikkeuksen lainsäätäjä halusi, että oletusta kestävien siteiden puuttumisesta asemapaikan maahan sovelletaan silloin, kun tehtävät kyseisessä maassa vastaavat yleisen edun mukaisia tehtäviä.

87. Lopuksi valittajat katsovat, että vastoin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen analyysiä tämä laaja tulkinta ei johda siihen, että kaikkia julkisia yksikköjä, joilla on oma oikeushenkilöllisyys, pidettäisiin valtioina. Poikkeuksen soveltamisala rajoittuu valittajien mukaan yksikköihin, joilla on toimivaltuuksia Euroopan yhteisöä koskevissa asioissa, kuten on asianlaita itsehallintoalueiden osalta.

c) Sellaisten palveluksien jättäminen poikkeuksen soveltamisalan ulkopuolelle, jotka on suoritettu yleisen edun mukaisesta tehtävästä vastuussa olevalle yhtiölle

88. Beatriz Salvador García ja Tomás Salazar Brier väittävät, että jättäessään toiselle valtiolle suoritettujen palvelusten käsitteen ulkopuolelle palvelukset, jotka on suoritettu yleisen edun mukaisesta tehtävästä vastuussa olevan yhtiön työntekijöinä, tutkimatta, onko kyseinen yhtiö riippuvainen valtiosta, kun otetaan huomioon sen kokoonpano, sen laissa säädetyt tehtävät ja sen riippuvuus julkisesta vallasta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ottanut huomioon oikeuskäytäntöä ja erityisesti yhteisöjen tuomioistuimen asiassa Beentjes 20.9.1988 antamaa tuomiota [17] ja asiassa komissio vastaan Irlanti 17.12.1998 antamaa tuomiota. [18]

d) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen jättäminen toteamasta, että Euroopan parlamentin jäsenen avustajan toiminta vastaa kansainväliselle organisaatiolle suoritettuja palveluksia

89. Lopuksi Beatriz Salvador García esittää asiassa C-7/06 P, että jos yhteisöjen tuomioistuin katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen arvioidessaan hänen toimintaansa Navarran itsehallintoalueen hallinnon palveluksessa Brysselissä ja Sodexnassa, kysymys hänen tehtäviensä määrittelystä Euroopan parlamentin jäsenen avustajana olisi tutkittava.

17 – Asia 31/87 (Kok. 1988, s. 4635, 12 kohta).
18 – Asia C-353/96 (Kok. 1998, s. I-8565, 26 kohta).

2. Komission vastaus asioissa C-7/06 P–C-9/06 P

90. Komissio tuo esille seuraavat argumentit.

a) Riidanalaisen poikkeuksen suppeaa tulkintaa koskeva väite

91. Komissio korostaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tulkinnut suppeasti riidanalaista poikkeusta. Se esittää, että tuomioistuin katsoi perustellusti, että valtiolle suoritettujen palvelusten käsite edellyttää, että asianomaisen henkilön ja kyseisen valtion välillä oli välittömiä oikeudellisia siteitä. Valittajilla ei sen mukaan kuitenkaan ollut ollut välittömiä oikeudellisia siteitä Espanjan kuningaskuntaan.

b) Väite, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ottanut huomioon henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan toisen luetelmakohdan tarkoitusta ja sisältöä

92. Komissio väittää ensimmäiseksi, että valittajien argumentit perustuvat väitteelle, joka on perusteeton.

93. Sen mukaan valittajat sekoittavat keskenään kaksi eri käsitettä, nimittäin henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevaan 4 artiklaan sisältyvän poikkeuksen tarkoituksen ja tähän poikkeukseen sisältyvän sanan "valtio" käytön tarkoituksen. Komission mukaan se, mistä on väitelty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja mistä väitellään nyt yhteisöjen tuomioistuimessa, on ilmaisun "valtio" tulkinta. Poikkeuksen tarkoituksella, joka liittyy kestävien siteiden puuttumiseen asemapaikan maahan, ei ole komission mielestä merkitystä kyseiseen säännökseen sisältyvän käsitteen "valtio" tulkinnassa.

94. Komissio päättelee tästä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä nojautuessaan siihen, että yhteisön lainsäätäjä päätti käyttää henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 4 artiklassa ilmaisua "valtio", vaikka henkilöstösääntöjen antamisen aikaan oli jo jäsenvaltioita, jotka olivat rakenteeltaan liittovaltioita tai alueista koostuvia valtioita, kuten Saksan liittotasavalta, niin että, jos kyseinen lainsäätäjä olisi halunnut sisällyttää mainittuun artiklaan poliittiset alayksiköt tai paikalliset julkisyhteisöt, se olisi ilmaissut tahtonsa nimenomaisesti.

95. Toiseksi komissio katsoo, että valittajien väite, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tekee eron virkamiesten, jotka suorittivat palveluksia valtiolle keskushallinnon välityksellä pysyvän edustuston

yhteydessä, ja sellaisten virkamiesten välillä, jotka toimivat itsehallintoalueiden välityksellä valtion hyväksi, ei ole perusteltu.

96. Nämä kaksi tilannetta eivät nimittäin ole rinnastettavissa suoritettujen tehtävien osalta, koska, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, Espanjan itsehallintoalueiden Brysselissä toimivien edustustojen tehtävänä on huolehtia edustamiensa hallintojen eduista, ja nämä edut eivät välttämättä ole yhteneväisiä muiden itsehallintoalueiden tai Espanjan kuningaskunnan etujen kanssa, kun Espanjan kuningaskuntaa tarkastellaan valtiona.

97. Kolmanneksi komissio korostaa, että valittajien väitteellä, jonka mukaan itsehallintoalueelle suoritettujen palvelusten osalta asianomainen virkamies ei luonut kestäviä siteitä asemapaikkansa maahan, koska hänen nimityksensä tähän maahan oli luonteeltaan tilapäinen, ei ole merkitystä. Komission mukaan on pitäydyttävä yhteisön lainsäätäjän, joka ei halunnut sisällyttää riidanalaiseen poikkeukseen valtion poliittisia alayksikköjä, kuten alueiden, itsehallintoalueiden tai muiden paikallisten yksikköjen hallintoja, päätöksessä.

98. Neljänneksi komissio kiistää valittajien väitteen, jonka mukaan henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevaan 4 artiklaan sisältyvää poikkeusta on sovellettava kaikkiin yleistä etua palveleviin toimiin, vastakohtana toimille, jotka on suoritettu yksityisten intressien lukuun.

99. Se esittää, että kyseisen poikkeuksen tällainen tulkinta ei pelkästään olisi lainsäätäjän tahdon vastainen vaan johtaisi myös siihen, että valtioina pidetään kaikkia sellaisia julkisyhteisöjä, joilla on oma oikeushenkilöllisyys ja joille valtion keskushallinto on siirtänyt sisäisiä toimivaltuuksia, mukaan lukien kunnat ja kaikki sellaiset yksiköt, joille hallinto on delegoinut tehtäviä.

100. Komissio toteaa lisäksi, että valittajien väitteen osalta, joka perustuu ajatukseen siitä, että "viime kädessä sillä, ovatko virkamiehen ja hänen asemapaikkansa maan väliset siteet luonteeltaan kestäviä vai eivät, on merkitystä [että voidaan osoittaa] että sellaisten henkilöiden ammatillisen ja henkilökohtaisen tilanteen välillä, joista toinen on suorittanut palveluksia valtiolle itsehallintoalueen välityksellä ja toinen keskushallinnon (pysyvä edustusto) välityksellä, ei ole mitään eroa, joka voisi olla perusteena erilaiselle kohtelulle", on kyseessä uusi kysymys tai ainakin kysymys, jota ei ole ilmaistu tällä tavalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja jonka tutkittavaksi ottaminen

aiheuttaa tämän vuoksi epävarmuutta. Komissio luottaa tältä osin yhteisöjen tuomioistuimen harkintaan.

c) Asioissa C-7/06 P ja C-9/06 P esitetty väite, jonka mukaan julkisen yhtiön työntekijöinä suoritetut palvelukset on virheellisesti jätetty ulkopuolelle

101. Komissio väittää, että kyseinen väite on perusteeton, koska edellä mainituissa asioissa Beentjes ja komissio vastaan Irlanti annetut tuomiot, joihin valittajat vetoavat, koskevat julkisia rakennusurakoita koskevien sopimustentekomenettelyjen yhteensovittamisesta 26.7.1971 annettua neuvoston direktiiviä 71/305/ETY, [19] jonka tarkoitus ei komission mukaan ole sama kuin riidanalaisen poikkeuksen.

102. Komissio lisää, että henkilöllä, joka on työskennellyt julkisen yhtiön palveluksessa, ei ole ollut välittömiä oikeudellisia siteitä valtioon, vaikka tällaisten siteiden olemassaolo on oikeuskäytännössä vahvistettu ehdoton edellytys riidanalaisen poikkeuksen soveltamiselle.

19 – EYVL L 185, s. 5.

d) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kieltäytyminen pitämästä Euroopan parlamentin jäsenen avustajan tehtäviä kansainväliselle organisaatiolle suoritettuina palveluksina

103. Komissio esittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei jättänyt ottamatta kantaa kysymykseen siitä, onko Beatriz Salvador Garcían toimintaa Euroopan parlamentin jäsenen avustajana tarkasteltava kansainväliselle organisaatiolle suoritettuina palveluksina, koska se katsoi, että vastauksella tähän kysymykseen ei olisi mitään vaikutusta ulkomaankorvauksen myöntämiseen, koska valittajan tavanomainen asuinpaikka oli Brysselissä ennen näissä tehtävissä toimimista ja sen jälkeen.

104. Sitä paitsi komission mukaan tällainen toiminta ei kuulu riidanalaisen poikkeuksen soveltamisalaan, koska valittajalla ei ollut tämän toiminnan puitteissa välittömiä oikeudellisia siteitä Euroopan parlamenttiin.

3. Neuvoston vastaus asiassa C-10/06 P

105. Neuvosto väittää pääasiallisesti, että Rafael De Bustamante Tellon valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttu-

vat, koska tämä tyytyi toistamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle esittämänsä väitteet ja vaatimaan, että yhteisöjen tuomioistuin pelkästään tutkii ne uudelleen.

106. Toissijaisesti neuvosto esittää, että valitus on hylättävä perusteettomana.

107. Ensimmäisen väitteen osalta, joka koskee riidanalaisen poikkeuksen suppeaa tulkintaa ja sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa Vardakas vastaan komissio omaksuma kanta jätettiin ottamatta huomioon, neuvosto esittää, että valittaja vetoaa tähän tuomioon sen asiayhteyden ulkopuolella vastustaakseen vakiintunutta oikeuskäytäntöä, jonka mukaan yhteisön oikeuden säännöksiä ja määräyksiä, joilla annetaan oikeus rahamääräisiin suorituksiin, on tulkittava suppeasti. [20]

108. Neuvosto väittää lisäksi, että toiselle valtiolle suoritettujen palvelusten käsite, jota valittaja puolustaa, on ristiriidassa yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön kanssa, jonka mukaan institutionaalisten määräysten mukaisella "jäsenvaltion" käsitteellä tarkoitetaan ainoastaan jäsenvaltioiden keskushallintoa eikä sitä voida laajentaa koskemaan alueiden tai itsehallintoalueiden hallintoa riippumatta niille myönnettyjen toimivaltuuksien laajuudesta. Neuvosto päättelee tästä, että päinvastainen kanta johtaisi perustamissopimuksissa määrätyn institutionaalisen tasapainon loukkaamiseen.

109. Mitä sitten tulee väitteeseen, jonka mukaan riidanalaisen säännöksen tarkoitusta ja sisältöä ei ole otettu huomioon, neuvosto korostaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kanta on täysin yhdenmukainen perustamissopimuksissa määrätyn institutionaalisen tasapainon kanssa. Kyseisen toimielimen mukaan valittajan vaatimuksen noudattamisen seurauksena olisi valtion käsitteen ulottaminen paitsi itsehallintoalueisiin tai muihin vastaaviin aluevironomaisiin, myös kunnallisiin ja paikallisiin viranomaisiin sekä julkisiin yrityksiin ja tapauksiin, jotka ovat vaikeasti ennakoitavissa.

B *Arviointi*

1. Valituksen tutkittavaksi ottaminen asiassa C-10/06 P

110. Pääasiasta päättävässä tuomioistuimessa esitettyjen perusteiden ja väitteiden toistaminen valituksen yhteydessä ei ole sellaisenaan peruste kyseisen valituksen tutkimatta jättämiselle. Koska tämän muutoksenhakukeinon tarkoituksena ei saa olla

20 – Neuvosto viittaa asiassa T-498/93, Dornonville de la Cour v. komissio, 30.11.1994 annettuun tuomioon (Kok. H. 1994, s. I-A-257 ja II-813, 38 kohta).

pääasian toinen arviointi, valittaja ei saa tyytyä pelkästään toistamaan ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyjä perusteita ja väitteitä ja pyytämään siten, että yhteisöjen tuomioistuin pelkästään tutkii uudelleen hänen vaatimuksensa.

111. Kuitenkin silloin kun valittaja riitauttaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tekemän yhteisön oikeuden tulkinnan tai soveltamisen, ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyjä ja tutkittuja oikeuskysymyksiä voidaan käsitellä uudelleen valituksen yhteydessä. [21] Muutoksenhakumenettelyn tarkoitus jäisi osaksi toteutumatta, jollei valittaja voisi perustaa valitustaan perusteisiin ja perusteluihin, jotka on jo esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, kuten yhteisöjen tuomioistuin on useaan otteeseen todennut. [22]

112. Käsiteltävänä olevassa asiassa Rafael De Bustamante Tellon tekemän valituksen tarkastelusta ilmenee, että hän ei vaadi, että yhteisöjen tuomioistuin tutkii uudelleen hänen vaatimuksensa. Hän katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi kahden väitteen osalta, joka koskevat riidanalaisen poikkeuksen suppeaa tulkintaa sekä sitä, että sen tarkoitus ja sisältö jätettiin ottamatta huomioon, on virheellinen. Hän täsmentää ne ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion perustelujen kohdat, joita hänen huomautuksensa nimenomaan koskevat.

21 – Ks. asia C-210/98 P, Salzgitter v. komissio, tuomio 13.7.2000 (Kok. 2000, s. I-5843, 43 kohta).

22 – Asia C-41/00 P, Interporc v. komissio, tuomio 6.3.2003 (Kok. 2003, s. I-2125, 17 kohta). Ks. myös viimeaikaisen soveltamisen osalta asia C-229/05 P, PKK ja KNK v. neuvosto, tuomio 18.1.2007 (Kok. 2007, s. I-439, 32 kohta).

113. Olen näin ollen sitä mieltä, että Rafael De Bustamante Tellon valitus on otettava tutkittavaksi. Lisäksi totean, että kolmen muun valittajan tekemät valitukset on laadittu samalla tavalla kuin Rafael De Bustamante Tellon valitus ja että komissio ei kyseenalaista niiden tutkittavaksi ottamista.

2. Valittajien väitteiden, jotka perustuvat ajatukseen, että "viime kädessä merkityksellistä on se, ovatko virkamiehen ja hänen asemapaikkansa maan väliset siteet luonteeltaan kestäviä vai eivät", tutkittavaksi ottaminen

114. Olen sitä mieltä, että nämä väitteet on otettava tutkittavaksi. Vaikka näet oletetaan, että mainittuja väitteitä ei ole esitetty näin ilmaistuina ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle, kyse ei ole yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 42 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta uudesta perusteesta, jolla muutettaisiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle esitettyä oikeudenkäynnin kohdetta ja jonka tutkiminen yhteisöjen tuomioistuimen toimesta pakottaisi tämän poikkeamaan valituksen yhteydessä tehtävästään, joka rajoittuu ensimmäisen oikeusasteen tekemän päätöksen valvontaan.

115. Kysymys on nimittäin pelkästään seikoista, joiden avulla valittajat pyrkivät osoittamaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ottanut huomioon henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan toisen luetelmakohdan tarkoitusta. Nämä ovat siis väitteitä, jotka on

esitetty sen perusteen tueksi, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin rikkoi kyseistä säännöstä, eikä ole olemassa mitään velvollisuutta, jonka nojalla jokaista muutoksenhaun yhteydessä esitettyä väitettä olisi pitänyt käsitellä ensin ensimmäisessä oikeusasteessa. [23]

3. Pääasiat

116. Valittajien tekemät valitukset johtavat aluksi tarkastelemaan kahta oikeudellista kysymystä. Ensimmäinen, joka on yhteinen näille neljälle asialle, koskee henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitettua käsitettä "toiselle valtiolle suoritetut palvelukset".

117. Osoitan, miksi mielestäni kyseinen käsite ei ainoastaan kata jäsenvaltioiden keskushallinnolle suoritettuja palveluksia vaan sen on ymmärrettävä tarkoittavan myös paikalliselle julkisyhteisölle suoritettuja palveluksia sekä palveluksia, jotka on suoritettu yksikölle, jonka tehtävänä on sen oikeudellisesta muodosta riippumatta hoitaa julkisen viranomaisen toimenpiteen nojalla ja tämän valvonnan alaisuudessa yleisen edun mukaista tehtävää, kuten paikallisen julkisyhteisön etujen hoitaminen ja puolustaminen yhteisön toimielimissä.

118. Toinen kysymys liittyy vain asiaan C-7/06 P. Edellä mainitussa asiassa Salvador García vastaan komissio antamassaan tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että kun otetaan huomioon sen arviointi valittajan toiminnasta Sodexnan ja Navarran itsehallintoalueen palveluksessa viitejakson aikana, sen ei ollut tarpeen ottaa kantaa siihen, oliko valittajan tehtäviä Euroopan parlamentin jäsenen avustajana pidettävä kansainväliselle organisaatiolle suoritettuina palveluksina henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitetussa merkityksessä.

119. Jos yhteisöjen tuomioistuin on samaa mieltä kanssani toiselle valtiolle suoritettujen palvelusten käsitteen tulkinnasta, Euroopan parlamentin jäsenen tehtävien määrittelyllä henkilöstösääntöjen asianomaiseen säännökseen nähden voi olla merkitystä riidan ratkaisemisen kannalta asiassa C-7/06 P. Esitän, millä edellytyksillä kyseisiä tehtäviä on mielestäni pidettävä kyseisessä säännöksessä tarkoitettuina kansainväliselle organisaatiolle suoritettuina palveluksina.

a) Käsite "toiselle valtiolle suoritetut palvelukset"

120. Siltä osin kuin henkilöstösäännöissä ei jätetä jäsenvaltioiden oikeuden mukaisesti ratkaistavaksi sen liitteessä VII olevan 4 artik-

23 – Em. asia PKK ja KNK v. neuvosto, tuomion 66 kohta.

lan 1 kohdan a alakohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitetun käsitteen "toiselle valtiolle suoritetut palvelukset" merkitystä ja ulottuvuutta, tätä käsitettä on tulkittava yhteisössä itsenäisesti ja yhdenmukaisesti, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksenalaisissa tuomioissa.

121. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin perusteli kyseisissä tuomioissa tekemäänsä arviointia, jonka mukaan kyseessä olevan käsitteen oli katsottava kattavan ainoastaan palvelukset, jotka oli suoritettu valtion hallintoviranomaisten tai keskushallinnon lukuun, kahdella syyllä. Ensinnäkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan institutionaalisten määräysten mukaisella "jäsenvaltion" käsitteellä tarkoitetaan ainoastaan valtion keskushallintoa. Toiseksi henkilöstösääntöjen säännöksissä, joissa määritetään yhteisön toimielinten ja virkamiesten vastavuoroiset oikeudet ja velvollisuudet, käytetään sen mukaan tarkkaa sanamuotoa, jonka analoginen soveltaminen laajentavasti tapauksiin, joita ei nimenomaisesti tarkoiteta, ei ole mahdollista. Jos lainsäätäjä olisi halunnut sisällyttää riidanalaiseen säännökseen poliittiset alayksiköt, se olisi ilmaissut tahtonsa nimenomaisesti, koska kyseisen säännöksen antamisen aikaan Euroopan yhteisöissä oli jäsenvaltioita, jotka olivat rakenteeltaan liittovaltioita tai alueista koostuvia valtioita, kuten Saksan liittotasavalta.

122. Nämä perusteet eivät ole mielestäni vakuuttavia seuraavista syistä.

123. Ensimmäisen perusteen osalta korostan, että henkilöstösäännöissä ei määritellä niiden liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitettua käsitettä "toiselle valtiolle suoritetut palvelukset". Toisaalta valtion käsitettä ei ole myöskään määritelty yhteisön oikeudessa. Yhteisöjen tuomioistuin on määritellyt sen perustamissopimuksista tekemässään tulkinnassa, joka ei ole yksiselitteinen. Valtion käsitteellä on laaja tai suppea sisältö sen asiayhteyden mukaan, jossa sitä sovelletaan, ja sen mukaan, mikä vaikuttaa tarpeelliselta yhteisön oikeuden tehokkaan soveltamisen kannalta.

124. Näin ollen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan "jäsenvaltion" käsite, johon viitataan EY 230 artiklan toisessa kohdassa, jossa mainitaan asianosaiset, joilla on oikeus nostaa kanne yhteisön johdettuun oikeuteen kuuluvan toimen kumoamiseksi, kattaa ainoastaan valtioiden keskushallinnon. [24] Jäsenvaltioiden paikallisten julkisyhteisöjen viranomaisilla ja niiden valvonnassa olevilla elimillä on tällainen muutoksenhakukeino ainoastaan sellaista päätöstä vastaan, joka koskee niitä suoraan ja erikseen.

125. Samassa tarkoituksessa poikkeusta henkilöiden vapaan liikkuvuuden esteiden kielloista, joista on määrätty EY 39 artiklan 4 kohdassa ja EY 45 artiklassa, joiden mukaan nämä kiellot eivät koske "julkishallinnon palvelussuhteita" tai toimintaa, joka

24 – Em. asiassa Région wallonne v. komissio annettu määräys (6 kohta).

liittyy julkisen vallan käyttöön, tulkitaan suppeasti. Näin ollen oikeuskäytännön mukaisesti tämä poikkeus ei kata kaikkia julkishallinnon palvelussuhteita vaan ainoastaan ne, jotka liittyvät valtioiden erityistehtävien hoitamiseen, toisin sanoen tehtäviin, joihin kuuluu julkisen vallan käyttäminen ja vastuu valtion yleisten etujen turvaamisesta. [25]

126. Sitä vastoin, kun on kysymys jäsenvaltioiden vastuun ulottuvuudesta yhteisön oikeuden täytäntöönpanossa, yhteisöjen tuomioistuin tulkitsee valtion käsitettä laajasti. Välttääkseen sen, ettei yhteisön oikeuden täytäntöönpano riippuisi jäsenvaltioiden poliittisesta, institutionaalisesta ja hallinnollisesta organisaatiosta, ja ollakseen sekaantumatta tähän organisaatioon, yhteisöjen tuomioistuin soveltaa kansainvälisen oikeuden periaatetta, jonka mukaan oikeussubjekti, joka tekee sitoumuksen ja joka on velvollinen noudattamaan sitoumuksiaan, on sellaisenaan valtio tarkasteltuna orgaanisena ja toiminnallisena kokonaisuutena. [26]

127. Tämän lähestymistavan mukaisesti jäsenvaltion käsite ei rajoitu ainoastaan valtioiden keskushallintoon. Yhteisön oikeuden tehokkaan ja yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi yhteisöjen tuomioistuin on ulottanut tämän käsitteen kaikkiin valtioiden julkisiin elimiin ja viranomaisiin, kuten paikallisiin julkisyhteisöihin. Se on myös katsonut, että kyseinen käsite kattaa myös niiden valvonnassa olevat yksityisoikeudelliset elimet.

128. Näin ollen yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että EY 226 artiklassa määrätty menettely voidaan aloittaa riippumatta jäsenvaltion elimestä, jonka toiminta tai toimimattomuus on jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen syynä. Se on katsonut jäsenvaltioiden syyksi paitsi niiden keskushallinnon elinten toiminnan, perustuslain mukaan itsenäisten viranomaisten toiminta mukaan lukien, [27] mutta myös niiden paikallisten julkisyhteisöjen, kuten liittovaltion alueen tai kunnan toiminnan. [28] Se on lukenut jäsenvaltioiden syyksi myös sellaisten yksityisoikeudellisten elinten toiminnan, joilla on oikeushenkilöllisyys ja joiden toi-

25 – Asia C-405/01, Colegio de Oficiales de la Marina Mercante Española, tuomio 30.9.2003 (Kok. 2003, s. I-10391, 39 kohta).

26 – Ks. vastaavasti yhdistetyt asiat C-46/93 ja C-48/93, Brasserie du pêcheur ja Factortame, tuomio 5.3.1996 (Kok. 1996, s. I-1029, 34 kohta).

27 – Ks. lainsäätäjän syyksi luettavan jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen osalta asia 77/69, komissio v. Belgia, tuomio 5.5.1970 (Kok. 1970, s. 237, 15 kohta) ja tuomioistuimen syyksi luettavan jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen osalta asia C-129/00, komissio v. Italia, tuomio 9.12.2003 (Kok. 2003, s. I-14637, 29 ja 32 kohta).

28 – Ks. Saksan osavaltioiden osalta asia C-383/00, komissio v. Saksa, tuomio 14.5.2002 (Kok. 2002, s. I-4219, 18 kohta); erään Belgian alueen osalta asia C-423/00, komissio v. Belgia, tuomio 17.1.2002 (Kok. 2002, s. I-593, 16 kohta) ja erään Ranskan kunnan osalta asia 197/84, Steinhauser, tuomio 18.6.1985 (Kok. 1985, s. 1819, Kok. Ep. VIII, s. 245).

minnot ovat suoraan tai välillisesti niiden valvonnan alaisia. [29]

129. Yhteisöjen tuomioistuin on myös hyväksynyt, että direktiivin selviä ja täsmällisiä säännöksiä voidaan soveltaa suoraan jäsenvaltioiden paikallisiin julkisyhteisöihin kohdistuvissa oikeudenkäyntiasioissa. [30] Se on katsonut, että niihin voidaan vedota myös sellaisia elimiä tai yksiköitä vastaan näiden oikeudellisesta muodosta riippumatta, jotka kuuluvat valtion tai julkisen viranomaisen, kuten paikallisen julkisyhteisön, määräys- tai valvontavaltaan [31] tai joiden tehtävänä on julkisen viranomaisen toimenpiteen nojalla suorittaa yleisen edun mukaisia palveluja kyseisen viranomaisen valvonnan alaisuudessa. [32]

130. Samalla tavoin EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu valtiontuen käsite, sellaisena kuin sitä on tulkittu oikeuskäytännössä, ei rajoitu jäsenvaltioiden hallintoviranomaisten suoraan myöntämiin tukiin. Se kattaa myös paikallisten julkisyhteisöjen, niiden tasosta riippumatta, [33] sekä niiden valvonnassa toimivien yksityisten elinten myöntämät tuet. [34]

131. Voidaan myös mainita "hankintaviranomaisen" käsitteen määritelmä julkisten hankintojen alalla annetuissa direktiiveissä, joihin valittajat vetoavat ja joilla pyritään valvomaan valtioiden käyttäytymistä tämäntyyppisten sopimusten tekemisessä kilpailun turvaamiseksi. [35]

132. Tästä seuraa, että kun on varmistettava yhteisön oikeuden tehokas soveltaminen,

29 – Asiassa 249/81, komissio v. Irlanti, 24.11.1982 antamassaan tuomiossa (Kok. 1982, s. 4005, Kok. Ep. VI, s. 589) yhteisöjen tuomioistuin totesi perustelluksi Irlantia vastaan nostetun jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen, joka johtui Irish Goods Councilin, Irlannin oikeuden mukaisen rajavastuuyhtiön, johtamasta "Buy Irish" kampanjasta. Se katsoi, että Irlannin hallitus ei voinut kyseisen yhtiön yksityisoikeudellisen aseman perusteella vapautua vastuustaan kyseisessä yhteisön oikeuden vastaisessa toiminnassaan, koska Irlannin hallitus nimitti yhtiön hallituksen jäsenet, myönsi sille valtion tukea sen kulujen kattamiseksi ja lopuksi määritteli sen toteuttaman mainoskampanjan sisällön (15 kohta).

30 – Asia 103/88, Fratelli Costanzo, tuomio 22.6.1989 (Kok. 1989, s. 1839, Kok. Ep. X, s. 95)

31 – Asia C-188/89, Foster ym., tuomio 12.7.1990 (Kok. 1990, s. I-3313, Kok. Ep. X, s. 499, 18 kohta) ja asia C-297/03, Sozialhilfeverband Rohrbach, määräys 26.5.2005 (Kok. 2005, s. I-4305, 27 ja 30 kohta).

32 – Yhdistetyt asiat C-253/96–C-258/96, Kampelmann ym., tuomio 4.12.1997 (Kok. 1997, s. I-6907, 46 kohta) ja asia C-157/02, Rieser Internationale Transporte, tuomio 5.2.2004 (Kok. 2004, s. I-1477, 24 kohta).

33 – Asia 248/84, Saksa v. komissio, tuomio 14.10.1987 (Kok. 1987, s. 4013, 17 kohta) yhden Saksan osavaltion myöntämien tukien osalta.

34 – Asia 78/76, Steinike & Weinlig, tuomio 22.3.1977 (Kok. 1977, s. 595, Kok. Ep. III, s. 341, 21 kohta).

35 – Käsitteellä "hankintaviranomainen" tarkoitetaan valtiota, alueellisia tai paikallisia viranomaisia, julkisoikeudellisia laitoksia ja yhden tai useamman edellä tarkoitetun viranomaisen tai julkisoikeudellisen laitoksen muodostamia yhteenliittymiä. Käsitteellä "julkisoikeudellinen laitos" tarkoitetaan laitosta, joka on nimenomaisesti perustettu tyydyttämään yleisen edun mukaisia tarpeita ja joka ei harjoita teollista tai kaupallista toimintaa, joka on oikeushenkilö ja jonka rahoituksesta suurin osa on peräisin valtiolta, alueellisilta tai paikallisilta viranomaisilta taikka muilta julkisoikeudellisilta laitoksilta tai jonka johto on näiden laitosten valvonnan alainen taikka jonka hallinto-, johto- tai valvontaelimen jäsenistä valtio, alueellinen tai paikallinen viranomainen taikka muu julkisoikeudellinen laitos nimittää enemmän kuin puolet (ks. julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 18.6.1992 annetun neuvoston direktiivin 92/50/ETY (EYVL L 209, s. 1), julkisia tavaranhankintoja koskevien sopimustentekomenettelyjen yhteensovittamisesta 14.6.1993 annetun neuvoston direktiivin 93/36/ETY (EYVL L 199, s. 1) ja julkisia rakennusurakoita koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 14.6.1993 annetun neuvoston direktiivin 93/37/ETY (EYVL L 199, s. 54) 1 artiklan b alakohta).

toimet, jotka on suoritettu paikallisten julkisyhteisöjen tai jäsenvaltioiden keskushallinnon tai kyseisten julkisyhteisöjen valvonnassa olevien yksityisten yhtiöiden palveluksessa, luetaan kyseisen valtion syyksi EY 226 artiklassa, EY 249 artiklan kolmannessa kohdassa tai EY 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitetussa merkityksessä. Tämän vuoksi ja kun otetaan huomioon, ettei henkilöstösäännöissä ole rajoitettu toiselle valtiolle suoritettujen palvelusten käsitteen ulottuvuutta, en usko, että tämän käsitteen on välttämättä ymmärrettävä sanamuotonsa perusteella tarkoittavan ainoastaan jäsenvaltioiden keskushallinnon elimille suoritettuja palveluksia.

133. Myöskään toinen peruste, jonka mukaan yhteisön lainsäätäjä olisi maininnut nimenomaisesti paikalliset julkisyhteisöt, jos se olisi halunnut riidanalaisen poikkeuksen koskevan niitä, ei mielestäni ole ratkaiseva. Olen todennut, että oikeuskäytännössä on tulkittu laajasti käsitettä "valtio", jota tarkoitetaan EY 226 artiklassa jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevien kanteiden yhteydessä, EY 249 artiklan kolmannessa kohdassa direktiivien välittömän oikeusvaikutuksen osalta ja edelleen EY 87 artiklan 1 kohdassa valtiontuen käsitteen osalta, vaikka nämä perustamissopimuksen artiklat eivät myöskään koske nimenomaisesti kyseisiä julkisyhteisöjä tai muita elimiä, jotka voivat olla sidoksissa valtioon.

134. Mielestäni ei siis ole mahdollista päätellä oikeuskäytännöstä, jonka mukaan henkilöstösääntöjen säännöksissä on käytetty täsmällistä terminologiaa eikä niitä saa ulottaa tapauksiin, joita ei nimenomaisesti tarkoiteta, että riidanalainen poikkeus koskisi ainoastaan toisen valtion keskushallinnolle suoritettuja palveluksia.

135. Sen sijaan, valittajien väitteensä tueksi esittämät perustelut näyttävät vakuuttavammilta.

136. Toiselle valtiolle suoritettujen palvelusten käsitteen ulottuvuus on määritettävä kyseisen säännöksen tarkoituksen mukaan, kuten kantajat esittävät. Komission puolustaman kannan vastaisesti kyseiseen ilmaisuun sisältyvää valtion käsitettä ei ole mielestäni irrotettava tästä eikä tulkittava erikseen. Toiselle valtiolle suoritettujen palvelusten käsite on otettava kokonaisuutena ja sitä on tulkittava oikeuskäytännössä vakiintuneen menetelmän mukaisesti sen säännöksen tai määräyksen yleisen rakenteen ja tavoitteiden mukaan, jonka osa se on. [36]

137. Ulkomaankorvauksen, sellaisena kuin se ilmenee vakiintuneessa oikeuskäytän-

36 – Asia C-63/00, Schilling ja Nehring, tuomio 16.5.2002 (Kok. 2002, s. I-4483, 24 kohta) ja asia C-491/01, British American Tobacco (Investments) ja Imperial Tobacco, tuomio 10.12.2002 (Kok. 2002, s. I-11453, 203–206 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Ks. viimeaikaisen soveltamisen osalta asia C-283/05, ASML, tuomio 14.12.2006 (Kok. 2006, s. I-12041, 16 ja 22 kohta).

nössä, tarkoituksena on "hyvittää ne erityiset kustannukset ja haitat, jotka aiheutuvat tehtävien hoitamisesta yhteisöissä virkamiehille, jotka joutuvat tämän vuoksi vaihtamaan asuinpaikkansa kotimaastaan asemapaikkansa maahan ja sopeutumaan uuteen ympäristöön". [37]

138. Kyseisen korvauksen myöntämisen edellytykset riippuvat siitä, missä määrin virkamies on sopeutunut asemapaikkanaan olevaan valtioon. Yhteisön lainsäätäjän valitsemat sopeutumisen kriteerit ovat asuinpaikka tai työ asemapaikkana olevassa valtiossa huomattavan ajanjakson ajan ennen yhteisöjen palvelukseen tuloa. Virkamiehen, joka jo asui tai työskenteli asemapaikkana olevassa valtiossa, oletetaan sopeutuneen sinne, ja hänellä on oikeus ainoastaan asettautumiskorvaukseen, joka on suuruudeltaan neljännes ulkomaankorvauksesta, jos hän ei ole eikä ole koskaan ollut kyseisen valtion kansalainen.

139. Ulkomaankorvaus siis myönnetään henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti virkamiehelle, joka ei ole eikä ole koskaan ollut sen valtion kansalainen, jonka alueella hänen asemapaikkansa sijaitsee, ja joka ei ole kuusi kuukautta ennen tehtäviensä aloittamista päättyvän viiden vuoden jakson aikana asunut vakituisesti tai harjoittanut siellä pääasiallista ansiotoimintaansa.

140. Riidanalaisen poikkeuksen mukaisesti ja edellä esitetyistä edellytyksistä poiketen asuntoa tai työpaikkaa asemapaikkana olevan valtion alueella ei oteta huomioon, jos niiden olemassaolo johtuu toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle suoritetuista palveluksista.

141. Kun tarkastellaan kyseisen poikkeuksen sisältöä suhteessa sen asiayhteyteen, voidaan todeta, että yhteisön lainsäätäjä on halunnut sulkea merkityksellisen ajanjakson ulkopuolelle kaikki "olosuhteet, jotka aiheutuvat toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle suoritetuista palveluksista" ilman suoritetun palveluksen tyyppiin, valtion tai kansainvälisen organisaation kanssa solmittuun työsuhteeseen ja kyseisen toiminnan kestoon kohdistuvia rajoituksia.

142. Yhteisön lainsäätäjä ei siis ole halunnut rajoittaa kyseisen poikkeuksen ulottuvuutta erityisiin tehtäviin tai henkilöihin, jotka on otettu valtion tai kansainvälisen organisaation palvelukseen erityisen järjestelmän tai erityisten sääntöjen mukaisesti. Tämän analyysin on vahvistanut oikeuskäytäntö, jossa on katsottu, että harjoittelijana [38] tai yhteisön

37 – Ks. erityisesti asia C-452/93 P, Magdalena Fernández v. komissio, tuomio 15.9.1994 (Kok. 1994, s. I-4295, 20 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

38 – Asia 201/88, Atala-Palmerini v. komissio, tuomio 10.10.1989 (Kok. 1989, s. 3109, 6 kohta) ja asia T-60/00, Liaskou v. neuvosto, tuomio 3.5.2001 (Kok. H. 2001, s. I-A-107 ja II-489, 49 ja 50 kohta).

toimielimistä riippumattomana neuvonantajana [39] suoritetut palvelukset kuuluvat riidanalaisen poikkeuksen soveltamisalaan.

143. Nämä seikat huomioon ottaen ja siltä osin kuin henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu käsite "toiselle valtiolle suoritetut palvelukset" kattaa kaikki valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle suoritetut palvelukset, vaikuttaa loogiselta päätellä tästä, että samassa säännöksessä tarkoitettua käsitettä "valtio" on myös tulkittava laajasti ja sitä on näin ollen sovellettava palveluksiin, jotka on suoritettu erilaisille elimille tai yksiköille, jotka voivat olla sidoksissa valtioon. [40]

144. Tämän arvion vahvistaa mielestäni tavoite, johon yhteisön lainsäätäjä pyrkii läpi kyseisen säännöksen.

145. Oikeuskäytännön mukaan kyseisessä säännöksessä säädetyn poikkeuksen tarkoituksena ei ole ulkomaankorvauksen epääminen henkilöiltä, jotka ovat sijoittautuneet tulevan asemapaikkansa maahan harjoittaakseen siellä tällaista toimintaa, koska kyseinen toiminta ei ollut luonteeltaan sellaista, että se olisi mahdollistanut heille kestävien siteiden luomisen tähän maahan. [41] Virkamiesten, jotka ovat merkityksellisen ajanjakson aikana asuneet tai työskennelleet tulevan asemapaikkansa maassa toisen valtion tai kansainvälisen organisaation palveluksessa, ei siis oleteta luoneen kestäviä siteitä kyseiseen maahan. [42]

146. Julkisasiamies Reischl on esittänyt kyseisen poikkeuksen taustalla olevan ajatuksen edellä mainitussa asiassa Vutera vastaan komissio antamassaan ratkaisuehdotuksessa. Julkisasiamies katsoo, että "huolimatta pitkittyneestä oleskelusta myöhemmän asemapaikkansa maassa virkamiehillä, jotka suorittavat palveluksia toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle, ei ole ollut siellä ennen tehtäviensä aloittamista tavanomaista asuinpaikkaa, jonka voitaisiin katsoa tarkoittavan kestävän siteen luomista kyseiseen maahan. Pääsääntöisesti heidät lähetetään tiettyyn maahan vain rajoitetuksi ajanjaksoksi ja he säilyttävät tämän jakson aikana läheiset siteensä lähtövaltioon." [43]

147. Yhteisön lainsäätäjä on siis halunnut, että asianomainen henkilö ei menetä ulkomaankorvausta asemapaikan maassa toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle

39 – Asia T-72/94, Diamantaras v. komissio, tuomio 14.12.1995 (Kok. H. 1995, s. I-A-285 ja II-865, 52 kohta).

40 – Tämä arvio liittyy ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen em. asiassa Vardakas v. komissio antamassaan tuomiossa tekemään arvioon. Tässä tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätteli myös riidanalaisen poikkeuksen sanamuodosta ja sen asiayhteydestä, että lainsäätäjän tarkoituksena oli ollut myöntää laajasti ulkomaankorvaus (37 kohta). Se katsoi lisäksi kyseisen korvauksen tarkoitus huomioon ottaen, että riidanalaisessa poikkeuksessa tarkoitettua käsitettä "kansainvälinen organisaatio" ei myöskään pitänyt tulkita suppeasti (41 kohta).

41 – Asia 211/87, Nuñez v. komissio, tuomio 31.5.1988 (Kok. 1988, s. 2791, 11 kohta).

42 – Ks. myös asia 1322/79, Vutera v. komissio, tuomio 15.1.1981 (Kok. 1981, s. 127, 8 kohta).

43 – Ks. 143 kohta.

suorittamiensa palvelusten vuoksi, koska kyseisten palvelusten ei oleteta luonnostaan mahdollistaneen hänelle sopeutumista kyseiseen maahan. Tämän analyysin vahvistaa henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan b alakohta. Tämän säännöksen nojalla ulkomaankorvaus myönnetään myös virkamiehelle, joka on tai on ollut sen valtion kansalainen, jonka alueella hänen asemapaikkansa sijaitsee, sillä edellytyksellä, että hän on ennen palvelukseen tuloaan asunut vakituisesti toisessa maassa kymmenen vuotta *"muusta syystä kuin hoitaakseen tehtäviään jonkin valtion tai kansainvälisen organisaation palveluksessa"*. [44]

148. Tämän vuoksi, kuten valittajat esittävät, oletetaan, että valtion tai kansainvälisen organisaation palveluksessa olo estää kestävien siteiden syntymisen asianomaisen henkilön ja asemapaikan maan välillä.

149. Näin ollen en ymmärrä, miksi tämä oletus tarkoittaisi ainoastaan jäsenvaltioiden keskushallinnolle suoritettuja palveluksia. En löydä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perusteluista tai vastapuolena olevien toimielinten väitteistä seikkoja, jotka olisivat omiaan yleisesti osoittamaan, että kun paikallisen julkisyhteisön lukuun työskentelevät henkilöt määrätään toiseen maahan, heidät määrättäisiin rajattomaksi ajaksi ja he eivät säilyttäisi maahansa samoja siteitä kuin keskushallinnon virkamiehet. Kuten valittajat esittävät, työskentely asemapaikan maassa paikallisen julkisyhteisön lukuun on myös yleensä luonteeltaan tilapäistä. Riidanalaisessa ilmaisussa tarkoitettu käsite "valtio" ei siis rajoitu keskushallintoon vaan kattaa mielestäni myös kaikki valtioiden paikalliset julkisyhteisöt sekä yksiköt, jotka rakenteellisesti kuuluvat valtioiden keskus- tai paikallishallintoon.

150. Edellä oleva arviointi on mielestäni siirrettävissä myös henkilöihin, jotka työskentelevät sellaisten järjestöjen lukuun, joiden voidaan oikeuskäytännön mukaisesti katsoa olevan sidoksissa valtion keskushallintoon, vaikka ne eivät muodollisesti tai rakenteellisesti kuulu siihen, koska ne suorittavat julkisen vallan toimenpiteen nojalla yleisen edun mukaista tehtävää viimeksi mainitun valvonnan alaisuudessa. [45]

151. Koska nimenomaan valtion palveluksessa ololla – ei erityistehtävillä eikä erityisellä asemalla – voidaan perustella oletusta, että sopeutumista asemapaikan maahan ei ole tapahtunut, kyseistä oletusta on voitava soveltaa riippumatta sen elimen muodosta, jolle valtio on uskonut toimivaltuuksiensa käytön suvereenin institutionaalisen, poliittisen ja hallinnollisen organisointivaltansa nojalla. Koska toiselle valtiolle suoritettujen palvelusten käsitettä on tulkit-

44 – Kursivointi tässä.

45 – Ks. em. asia Foster ym., tuomion 20 kohta.

tava yhteisössä itsenäisesti ja yhdenmukaisesti, kyseisessä käsitteessä tarkoitettu ilmaisu "valtio" ei saa rajoittua rakenteelliseen kriteeriin, joka riippuisi kunkin valtion hallinnollisesta järjestelmästä vaan siinä on otettava huomioon myös toiminnallinen kriteeri.

152. Lisäksi korostan, että käsiteltävänä olevassa asiassa neljä valittajaa tuovat esille, että työssäolojaksonsa aikana Brysselissä Espanjan itsehallintoalueen palveluksessa heidän tilanteensa oli rinnastettavissa Espanjan kuningaskunnan pysyvässä edustustossa Euroopan unionissa työskentelevän henkilöstön tilanteeseen siltä osin, että he kuuluivat samaan sairausvakuutusjärjestelmään ja samaan verojärjestelmään. [46] Lisäksi valittajat suorittivat yleisen edun mukaisia tehtäviä, kuten kyseisen pysyvän edustuston henkilökunta, puolustaessaan yhteisön toimielimissä Espanjan kuningaskuntaan olennaisesti kuuluvien itsehallintoalueiden etuja.

46 – Sama toteamus voidaan tehdä asiassa C-211/06 P, Adam v. komissio, joka on tällä hetkellä vireillä yhteisöjen tuomioistuimessa. Herta Adam, joka on Saksan kansalainen, tuli komission palvelukseen 1.7.2003. Ulkomaankorvaus evättiin häneltä, koska hän oli työskennellyt Brysselissä Saarin osavaltion yhteystoimistossa 1.10.1997 lukien ja koska komissio katsoi, että kyseiset tehtävät eivät olleet toiselle valtiolle suoritettuja palveluksia. Kantaja esitti tähän komission päätökseen kohdistuvan kanteensa yhteydessä, että hän oli samassa tilanteessa kuin ulkomailla tehtäviään suorittavat liittovaltion työntekijät. Näin ollen hänen oli pitänyt luvata kunnioittaa perustuslakia, kuten kyseisten työntekijöiden, ja hänen työsopimuksensa oli liittovaltion työntekijöihin sovellettavan työehtosopimuksen alainen.

153. Olen siis riidanalaisen poikkeuksen osalta sitä mieltä, ettei ole olennaista eroa sellaisen henkilön, joka on suorittanut palveluksia valtiolle paikallisen julkisyhteisön tai tämän valvonnassa toimivan elimen välityksellä, ja sellaisen henkilön välillä, joka on suorittanut palveluksia keskushallinnon, kuten kyseisen valtion pysyvän edustuston, välityksellä. Valittajat voivat myös perustellusti väittää, että rajoittaessaan riidanalaisen poikkeuksen soveltamisalan valtion keskushallinnolle suoritettuihin palveluksiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin syrji henkilöitä, jotka suorittavat palveluksia jäsenvaltioiden paikallisille julkisyhteisöille tai muille valtiosta riippuvaisille yksiköille.

154. Vastapuolena olevat toimielimet esittävät useita väitteitä tätä arviointia vastaan.

155. Ne väittävät ensinnäkin, että henkilöiden, jotka suorittavat palveluksia keskushallinnolle, ja henkilöiden, jotka työskentelevät suoraan tai välillisesti paikallisen julkisyhteisön lukuun, tilanteet ovat erilaisia, koska nämä kaksi henkilöiden luokkaa eivät suorita samoja tehtäviä ja koska niiden puolustamat intressit eivät aina ole yhteneväisiä.

156. Tämä väite ei mielestäni saata kyseenalaiseksi valittajien kantaa seuraavista syistä.

Nimenomaan kysymys siitä, onko asianomaisten henkilöiden mahdollista niissä olosuhteissa, joissa heidät on määrätty toiseen maahan, yleensä luoda sinne kestäviä siteitä, on mielestäni tärkeä. Kuten olemme havainneet, yhteisön lainsäätäjä on olettanut, että valtiolle suoritetut palvelukset eivät mahdollista tällaisten siteiden luomista. Sitä paitsi riidanalaisen poikkeuksen soveltaminen ei riipu suoritettujen tehtävien luonteesta, koska se kattaa kaikki valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle suoritetut palvelukset.

157. Vastapuolena olevat toimielimet väittävät seuraavaksi, että asianomaisilla henkilöillä ei ole enää välitöntä sidettä valtioon paikalliselle julkisyhteisölle suoritettujen palvelusten yhteydessä.

158. En yhdy tähän arvioon. Riidanalaista poikkeusta voidaan siis soveltaa ainoastaan, jos valtio on ottanut asianomaisen henkilön suoraan palvelukseensa. Tämä edellytys on looginen seuraus poikkeuksen perustasta, jonka mukaan silloin kun valtion palveluksessa olevat henkilöt nimitetään toiseen maahan, heidät nimitetään rajoitetuksi ajaksi ja he säilyttävät maahansa läheiset siteet, jotka eivät mahdollista heidän sopeutumistaan asemapaikan maahan. Tämän välittömän siteen olemassaoloa koskevan edellytyksen tarkoituksena on siis mielestäni rajoittaa poikkeuksesta koituva etu henkilöille, jotka olivat suoraan valtion palveluksessa, ja jättää sen ulkopuolelle ne, jotka ulkopuolisen yhtiön työntekijöinä ovat sen lukuun suorittaneet palveluksia valtiolle. [47]

159. Näiden seikkojen perusteella henkilöillä, jotka ovat suoraan paikallisen julkisyhteisön tai tämän julkisyhteisön valvonnassa olevan sellaisen elimen palveluksessa, joka on vastuussa yleisen edun mukaisen tehtävän suorittamisesta, on välitön side kyseiseen julkisyhteisöön ja niin muodoin valtioon.

160. Vastapuolena olevat toimielimet esittävät lopuksi, että riidanalaisessa säännöksessä tarkoitetun käsitteen "valtio" ulottamisesta paikallisiin julkisyhteisöihin ja sitäkin suuremmalla syyllä muihin yksikköihin seuraisi korvauksen saantioikeuden laajentaminen vaikeasti ennakoitavissa oleviin mittasuhteisiin, vaikka yhteisön oikeuden säännöksiä ja määräyksiä, joissa annetaan oikeus rahamääräisiin suorituksiin, on tulkittava suppeasti.

161. Nämä huomautukset on mielestäni hylättävä seuraavista syistä. Yhtäältä valtion käsite, sellaisena kuin se on määritelty

47 – Välittömän oikeudellisen siteen olemassaoloa koskevan edellytyksen soveltamisalasta on kysymys myös yhteisöjen tuomioistuimessa parhaillaan vireillä olevassa asiassa C-424/05, komissio v. Hosman-Chevalier, jossa julkisasiamies Mengozzi antoi ratkaisuehdotuksensa 15.3.2007.

oikeuskäytännössä, ei ole rajaton. Kuten olen edellä esittänyt, oikeuskäytännössä ja erityisesti direktiivien välitöntä oikeusvaikutusta koskevassa oikeuskäytännössä, on määritelty kriteerit, joiden perusteella elin voi olla sidoksissa valtioon.

162. Beatriz Salvador García ja Tomás Salazar Brier vetoavat tältä osin yhteisöjen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa Beentjes antamassa tuomiossa ja asiassa komissio vastaan Irlanti 17.12.1998 antamassa tuomiossa vahvistamaan oikeuskäytäntöön. Tosin, kuten komissio toteaa, nämä tuomiot on annettu julkisia hankintoja koskevalla erityisalalla. Kriteerejä, joiden perusteella elin on määriteltävä "hankintaviranomaiseksi" ei voida siis sellaisenaan siirtää henkilöstösääntöjen riidanalaisen säännöksen soveltamiseen.

163. Näillä kriteereillä pyritään kuitenkin samaan tavoitteeseen kuin kriteereillä, jotka yhteisöjen tuomioistuin on vahvistanut EY 226, EY 249 ja EY 87 artiklan yhteydessä, toisin sanoen varmistamaan yhteisön oikeuden tehokas ja yhdenmukainen täytäntöönpano riippumatta jäsenvaltioiden hallinnollisesta järjestelmästä. Ne voidaan näin ollen mielestäni ottaa huomioon ohjeena arvioitaessa julkisen viranomaisen harjoittaman sellaisen valvonnan todellisuutta, joka kohdistuu yhtiöön, jonka tehtävänä on puolustaa paikallisen julkisyhteisön etuja yhteisön toimielimissä.

164. Toisaalta henkilöstösääntöjen säännösten, kuten ulkomaankorvausta koskevien säännösten, tavoitteena on varustaa yhteisöt riippumattomalla eurooppalaisella virkamiehistöllä, joka on korkeatasoinen, joka koostuu korkeat pätevyys-, tehokkuus- ja rehellisyysvaatimukset täyttävistä virkamiehistä, ja joka on otettu palvelukseen jäsenvaltioiden kansalaisten joukosta käyttäen mahdollisimman laajaa maantieteellistä perustaa. [48]

165. Kuten olemme havainneet, riidanalaisen poikkeuksen tarkoituksena on, ettei ulkomaankorvausta evätä henkilöiltä, jotka ovat työskennelleet tulevan asemapaikkansa maassa toisen valtion tai kansainvälisen organisaation palveluksessa. Kyseinen ulkomaankorvaus, joka on 16 prosenttia peruspalkan ja kotitalouslisän sekä huollettavana olevasta lapsesta maksettavan lisän kokonaismäärästä ja jota maksetaan koko yhteisöjen palveluksessa olon ajalta, myötävaikuttaa merkittävällä tavalla yhteisöjen tarjoamien työpaikkojen houkuttelevuuteen. Olen sitä mieltä, että yhteisöillä on intressi olla rajoittamatta tätä etua ainoastaan henkilöihin, jotka ovat työskennelleet valtioiden keskushallinnossa, voidakseen hyötyä tarvittaessa myös asiantuntemuksesta, jonka asemapaikassa paikallisten julkisyhteisöjen sekä erilaisten valtiosta riippuvaisten elinten palveluksessa työskennelleet henkilöt ovat hankkineet.

48 – Ks. asetuksen (ETY) N:o 31, (Euratom) N:o 11 toinen perustelukappale; Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen ja yhteisöjen muuta henkilöstöä koskevien palvelussuhteen ehtojen muuttamisesta 22.3.2004 annetun asetuksen (EY, Euratom) N:o 723/2004 toinen ja kolmas perustelukappale (EUVL L 124, s. 1) sekä hallintouudistuksesta vastaavan komission varapuheenjohtajan Neil Kinnockin vastaus parlamentin 22.3.2001 esittämään kysymykseen (EYVL C 40 E, s. 9).

166. Kaikki nämä seikat huomioon ottaen olen sitä mieltä, että toiselle valtiolle suoritettujen palvelusten käsite ei kata ainoastaan jäsenvaltioiden keskushallinnolle suoritettuja palveluksia vaan se on ymmärrettävä siten, että sillä tarkoitetaan myös paikalliselle julkisyhteisölle suoritettuja palveluksia sekä palveluksia, jotka on suoritettu yksikölle, joka sen oikeudellisesta muodosta riippumatta on vastuussa julkisen viranomaisen toimenpiteen nojalla ja tämän valvonnassa yleisen edun mukaisen tehtävän suorittamisesta, kuten paikallisen julkisyhteisön etujen hoitamisesta tai puolustamisesta yhteisön toimielimissä.

b) Ovatko Euroopan parlamentin jäsenen avustajan tehtävät henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja kansainväliselle organisaatiolle suoritettuja palveluksia?

167. Ei ole kiistetty eikä näytä olevan kiistanalaista, että parlamenttia on pidettävä kansainvälisenä organisaationa henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitetussa merkityksessä. Tältä osin on muistutettava, että yhteisöjen tuomioistuin ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ovat pitäneet komissiolle suoritettuja tehtäviä kyseisessä säännöksessä tarkoitettuina kansainväliselle organisaatiolle suoritettuina palveluksina. [49]

168. Komissio väittää, että Euroopan parlamentin jäsenen avustajan tehtävät eivät voi kuulua riidanalaisen poikkeuksen soveltamisalaan, koska tällaisella avustajalla ei sen mukaan ole välittömiä oikeudellisia siteitä kyseiseen toimielimeen. [50]

169. En ole samaa mieltä. Kuten olen aikaisemmin esittänyt, kyseessä olevan henkilön ja asianomaisen valtion tai kansainvälisen organisaation välisen välittömän siteen olemassaoloa koskeva edellytys, joka on välttämätön riidanalaisella poikkeuksella tavoiteltu päämäärä huomioon ottaen, tarkoittaa sitä, että kyseinen valtio tai kansainvälinen organisaatio on ottanut kyseisen henkilön suoraan palvelukseensa. Tämän edellytyksen on johdettava siihen, että kyseisestä poikkeuksesta koituvaa etua ei myönnetä henkilöille, jotka ovat ulkopuolisen yhtiön työntekijöinä viimeksi mainitun lukuun suorittaneet palveluksia valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle. [51]

170. Edellytys, jonka mukaan asianomaisen henkilön ja yhteisön toimielimen välillä on oltava välitön side, täyttyy näin ollen, jos kyseinen toimielin on suoraan palkannut kyseisen henkilön sopimuksella tai muussa

49 – Em. asia Atala-Palmerini v. komissio, tuomion 6 kohta ja em. asia Liaskou v. neuvosto, tuomion 49 ja 50 kohta.

50 – Tämä on myös komission puolustama kanta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa T-473/04, Asturias Cuerno v. komissio.

51 – Ks. henkilön osalta, jonka henkilöstöä vuokraava yritys on asettanut komission käytettäväksi, asia T-127/00, Nevin v. komissio, tuomio 11.9.2002 (Kok. H. 2002, s. I-A-149 ja II-781, 53 ja 58 kohta).

muodossa Euroopan yhteisöjen muuhun henkilöstöön sovellettavan säännöstön tai yhteisön muiden säädöstekstien mukaisesti. [52]

171. Euroopan parlamentin jäsenten kuluja ja korvauksia koskevien sääntöjen, jotka tämän toimielimen puhemiehistö on hyväksynyt vuonna 1984, [53] 14 artiklan mukaan jokaisella jäsenellä on mahdollisuus saada korvausta, jolla on tarkoitus kattaa yhden tai useamman avustajan käytöstä tai näiden palveluihin turvautumisesta aiheutuvat kulut. Tämän artiklan mukaan useammat jäsenet voivat myös palkata yhdessä saman avustajan.

172. Parlamentin toimintaansa varten hyväksymistä säännöksistä ilmenee siis, että Euroopan parlamentin jäsenet voivat ottaa palvelukseensa suoraan parlamenttiavustajia avustamaan heitä heidän tehtävissään heidän toimikautensa aikana. Sitä paitsi nimenomaan edustajat parlamentin jäseninä käyttävät perustamissopimuksessa ja kyseisen toimielimen hyväksymissä säännöissä määrätyillä edellytyksillä sille myönnettyä toimivaltaa.

173. Euroopan parlamentin jäsenen avustajalla on mielestäni välitön side parlamenttiin kansainvälisenä organisaationa henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitetussa merkityksessä silloin, kun kyseinen jäsen on ottanut hänet suoraan palvelukseensa eikä palveluntarjoaja ole asettanut häntä viimeksi mainitun käytettäväksi. Se seikka, että kyseisen avustajan ja parlamentin jäsenen yhdistävä sopimus on kansallisen lainsäädännön alainen yksityisoikeudellinen sopimus, kuten Beatriz Salvador Garcían ja parlamentin jäsenen, jonka palveluksessa hän oli, välillä tehty sopimus, ei ole esteenä tälle analyysille. Tärkeää on mielestäni, että tämä sopimus on tehty avustajan ja parlamentin jäsenen välillä ja että parlamentin jäsenen mahdollisuudesta ottaa näin palvelukseensa avustaja auttamaan häntä hänen tehtäviensä suorittamisessa tässä toimielimessä on säädetty parlamentin säädöksessä.

174. Näin ollen Euroopan parlamentin jäsenen avustajan tehtäviä on mielestäni pidettävä kyseisessä säännöksessä tarkoitettuina kansainväliselle organisaatiolle suoritettuina palveluksina, jos parlamentin jäsen on ottanut kyseisen avustajan suoraan palvelukseensa eikä palveluja tarjoava yhtiö ole asettanut tätä työntekijänään hänen käytettäväkseen.

175. Esitän seuraavaksi ne päätelmät, jotka näistä arvioista mielestäni on tehtävä neljässä tarkastellussa asiassa.

52 – Asia T-43/93, Lo Giudice v. parlamentti, tuomio 22.3.1995 (Kok. H. 1995, s. I-A-57 ja II-189, 34 kohta).

53 – Tämän asiakirjan, jota ei ole julkaistu, otsikko on "Rules governing the payment of expenses and allowances to Members" (PE 133.116).

4. Näiden arvioiden seuraukset neljässä tarkastellussa asiassa

a) Asia C-7/06 P

176. Beatriz Salvador García, kuten muistetaan, aloitti komission palveluksessa Brysselissä 16.4.2001. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vahvisti hänen osaltaan viitejaksoksi 16.10.1995 ja 15.10.2000 välisen ajan.

177. Edellä mainitussa asiassa Salvador García vastaan komissio antamassaan tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että kantaja harjoitti pääasiallista ansiotoimintaansa Brysselissä suurimman osan tästä ajanjaksosta ensin Navarran itsehallintoalueen ulkopuolisesta taloudellisesta kehityksestä vastaavan Sodexna-yhtiön palveluksessa ja tämän jälkeen kyseisen itsehallintoalueen hallinnon edustajana.

178. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että näitä tehtäviä ei voitu pitää henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitettuina toiselle valtiolle suoritettuina palveluksina siitä syystä, että kyseinen säännös ei kata valtion poliittisille alayksiköille suoritettuja palveluksia eikä varsinkaan palveluksia, jotka on suoritettu Sodexnan kaltaiselle yhtiölle, koska tämä ei kuulu luonteensa puolesta valtion elimiin, vaikka kyseinen yhtiö onkin vastuussa yleisen edun mukaisesta tehtävästä.

179. Jos yhteisöjen tuomioistuin yhtyy henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitettua käsitettä "toiselle valtiolle suoritetut palvelukset" koskevaan arviooni, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen kyseisen säännöksen soveltamisessa, koska se sulki tämän käsitteen soveltamisalan ulkopuolelle kyseiset toiminnat, vaikka Navarran itsehallintoalue on Espanjan kuningaskunnan julkinen viranomainen, ja koska se ei tutkinut, harjoittiko Sodexna toimintaansa tämän valvonnan alaisuudessa.

180. Henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohtaan perustuva valitusperuste on siis perusteltu.

181. Tästä oikeudellisesta virheestä aiheutuvien seurausten arvioimiseksi on tutkittava, oliko Beatriz Salvador Garcían toiminta Belgiassa viiden vuoden aikana ennen hänen tuloaan Sodexnan palvelukseen 1.3.1997 riittävä peruste hylätä hänen kumoamiskanteensa komission päätöstä vastaan, jossa häneltä evättiin ulkomaankorvaus.

182. Oikeuskäytännön mukaisesti nimittäin silloin, kun henkilö on suorittanut palveluksia toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle sellaisen merkityksellisen ajanjakson aikana, joka lasketaan hänen tulostaan yhteisöjen palvelukseen, nimittävän viranomaisen on rekonstruoitava viiden vuoden jakso jättämällä huomioon ottamatta näihin palveluksiin käytetty aika. [54] Asianomainen henkilö ei voi vaatia ulkomaankorvausta, jos hän on näin rekonstruoidun viitejakson aikana asunut vakituisesti tai harjoittanut pääasiallista ansiotoimintaansa asemapaikkana olevan maan Euroopan puoleisella alueella. [55]

183. Kun tarkastellaan valittajan tilannetta hänen Sodexnan palvelukseen tuloaan 1.3.1997 edeltäneinä vuosina, voidaan todeta, että hän opiskeli Belgiassa vuoden 1991 syyskuusta vuoden 1992 heinäkuuhun ja suoritti sen jälkeen harjoittelun komissiossa Brysselissä vuoden 1992 lokakuun ja vuoden 1993 helmikuun välisenä aikana.

184. Valittaja työskenteli 1.10.1993–31.12.1994 kyseisessä kaupungissa Navarran itsehallintoalueen hallinnon palveluksessa ja tämän jälkeen 21.2.1995–20.8.1995 Sodenassa, joka on kyseisen itsehallintoalueen taloudellisesta kehittämisestä vastaava yhtiö.

185. Beatriz Salvador García oli Euroopan parlamentin jäsenen avustajan tehtävissä 1.9.1995 ja 30.6.1996 välisen ajan.

186. Vuoden 1996 heinä- ja elokuussa hän teki vapaaehtoistyötä hallituksista riippumattomassa järjestössä Perussa, sen jälkeen 2.9.1996–28.2.1997 hän työskenteli 17.7.1996 allekirjoitetun työsopimuksensa puitteissa yksityisessä ECO-yhtiössä, jolle komissio oli antanut teknisiä avustustehtäviä.

187. Kun tarkastellaan kyseistä jaksoa kokonaisuudessaan, voidaan todeta, että suurin osa siitä käytettiin tehtävissä, jotka suoritettiin Navarran itsehallintoalueen hallinnon (15 kuukautta) ja Sodenan (6 kuukautta) työntekijänä, Euroopan parlamentin jäsenen avustajana (10 kuukautta) sekä harjoittelijana komissiossa (5 kuukautta). Nämä toiminnot

54 – Näin ollen em. asiassa Atala-Palmerini v. komissio yhteisöjen tuomioistuin joutui ratkaisemaan seuraavan tilanteen. Carmen Atala-Palmerini, joka oli saanut Perun kansalaisuuden syntyessään ja Italian kansalaisuuden avioliiton kautta, oli opiskellut Belgiassa vuoden 1970 syyskuusta vuoden 1973 kesäkuuhun, sitten lyhyen Perussa oleskelun jälkeen hän oli ollut harjoittelijana komissiossa 1.9.1973–31.1.1974. Hän oli mennyt naimisiin 7.12.1974 kansallisuudeltaan italialaisen komission virkamiehen kanssa, jonka asemapaikkana oli Bryssel. Lukuvuosina 1974/1975 ja 1975/1976 hän oli kirjoittautunut Paris X-Nanterren yliopistoon väitöskirjan valmistelua varten. Hän oli työskennellyt Perun suurlähetystössä Belgiassa 6.3.1978 lähtien 30.3.1987 saakka. Carmen Atala-Palmerini tuli komission palvelukseen Brysselissä 16.4.1987. Yhteisöjen tuomioistuin katsoi, että viiden vuoden viitejakso sijoittui 6.10.1972 ja 31.8.1973 väliselle ajalle sekä 1.2.1974 ja 5.3.1978 väliselle ajalle, koska harjoittelujaksoa komissiossa ja Perun suurlähetystössä vietettyä jaksoa ei pitänyt ottaa huomioon.

55 – Em. asia Atala-Palmerini v. komissio, tuomion 10 ja 11 kohta. Ks. vastaavasti em. asia Nuñez v. komissio, tuomion 12 kohta.

kuuluvat tai voivat kuulua toiselle valtiolle tai kansainväliselle organisaatiolle suoritettujen palvelusten käsitettä koskevan analyysini mukaan sen soveltamisalaan.

188. Mitä tulee valittajan Brysselissä viettämiin jaksoihin opintojen suorittamiseksi vuoden 1991 syyskuusta vuoden 1992 heinäkuuhun ja ECO-yhtiön työntekijänä kuuden kuukauden ajan, ne eivät ole sellaisenaan riittäviä osoittamaan, että asianomaisella on ollut tavanomainen asuinpaikka tai että hän on harjoittanut pääasiallista ammattitoimintaansa Belgiassa viiden vuoden ajan.

189. Näiden seikkojen perusteella olen sitä mieltä, että valittajan tekemä valitus on perusteltu ja että edellä mainitussa asiassa Salvador García vastaan komissio annettu tuomio on kumottava.

190. Yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuin julistaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksen mitättömäksi, jos muutoksenhaku todetaan aiheelliseksi, ja se voi itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen. Mielestäni käsiteltävänä olevassa asiassa näin on asianlaita.

191. Beatriz Salvador García vaatii 27.3.2002 tehdyn komission sen päätöksen kumoamista, joka koskee sen valituksen hylkäämistä, jonka hän esitti komission 28.6.2001 tekemästä päätöksestä, jolla komissio kieltäytyi myöntämästä hänelle ulkomaankorvausta ja siihen liittyviä korvauksia.

192. Tämä epääminen perustuu 27.3.2002 tehdyn päätöksen sanamuodon mukaan pääasiallisesti samoihin perusteisiin kuin ne ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käyttämät perusteet ja jotka mielestäni ovat oikeudellisesti virheellisiä.

193. Näin ollen komissio perusteli päätöstään seuraavasti:

– Euroopan parlamentin jäsenen avustajan tehtäviä ei voida pitää "kansainväliselle organisaatiolle suoritettuina palveluksina" henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetussa merkityksessä, koska valittajalla ei ole ollut välitöntä oikeudellista sidettä parlamenttiin, koska hänen ainoa sopimussuhteensa on ollut Euroopan parlamentin jäsenen kanssa tehty yksityisoikeudellinen sopimus

– valittajan työskentely Sodenan ja Sodexnan palveluksessa ei kuulu edellä mai-

nitun säännöksen soveltamisalaan, koska valittajan kyseisille yhtiöille suorittamia palveluksia säänneltiin yksityisoikeudellisilla sopimuksilla, vaikka myönnettäisiinkin, että kyseiset yhtiöt ovat luonteeltaan julkisia siltä osin, että ne vastaavat Navarran itsehallintoalueen intressien edustamisesta Brysselissä, ja

– Beatriz Salvador Garcían Navarran hallinnon lukuun suorittamia tehtäviä ei myöskään voitu pitää kyseisessä säännöksessä tarkoitettuina "toiselle valtiolle suoritettuina palveluksina", koska se, että Espanjan itsehallintoalueilla on niille perustuslaissa myönnettyjä omia toimivaltuuksia, ei tee niistä valtioita.

194. Nämä perusteet ovat edellä esitetyistä syistä virheellisiä, joten henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan rikkomista koskeva valitusperuste on perusteltu. Komission 28.6.2001 ja 27.3.2002 tekemät päätökset, joissa evätään valittajalta kyseisessä artiklassa säädetty ulkomaankorvaus ja siihen liittyvät korvaukset, on näin ollen kumottava.

195. Jos yhteisöjen tuomioistuin yhtyy näkemykseeni, komission on EY 233 artiklan nojalla tehtävä Beatriz Salvador Garcían kyseisten korvausten maksamista koskevasta vaatimuksesta uusi päätös, joka on yhteisöjen tuomioistuimen antaman tuomion ja sen perusteluiden mukainen.

196. Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että jos valitus on perusteltu ja yhteisöjen tuomioistuin ratkaisee itse riidan lopullisesti, se päättää oikeudenkäyntikuluista. Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan muutoksenhakumenettelyyn kyseisen työjärjestyksen 118 artiklan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

197. Kyseisten säännösten ja Beatriz Salvador Garcían vaatimusten mukaisesti ehdotan myös, että yhteisöjen tuomioistuin määrää, että komissio vastaa oikeudenkäyntikuluista, jotka ovat aiheutuneet asian käsittelystä tässä oikeusasteessa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

b) Asiat C-8/06 P–C-10/06 P

198. Päätelmät, jotka ehdotan tehtäviksi asiassa C-7/06 P, on mielestäni tehtävä myös

kolmessa muussa tarkastellussa asiassa samoja perusteluja noudattaen.

199. Anna Herrero Romeu (asia C-8/06 P) aloitti komission palveluksessa Brysselissä 16.11.2001. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vahvisti häntä koskevaksi viitejaksoksi 16.5.1996 ja 15.5.2001 välisen ajan. Koko tämän ajan valittaja työskenteli Brysselissä Patronatin palveluksessa, joka on Katalonian itsehallintoalueen hallinnon etujen hoitamisesta vastaava julkisoikeudellinen yksikkö.

200. Tomás Salazar Brier (asia C-9/06 P) aloitti komission palveluksessa Brysselissä 1.6.2002. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vahvisti häntä koskevaksi viitejaksoksi 1.12.1996 ja 30.11.2001 välisen ajan. Se totesi, että valittaja oli kyseisen jakson aikana harjoittanut pääasiallista ansiotoimintaansa Brysselissä ensin Sofesan palveluksessa, joka on Kanariansaarten itsehallintoalueen ja tämän itsehallintoalueen edustuston etujen hoitamisesta vastaava yhtiö, ja sen jälkeen suoraan viimeksi mainitun hallinnon palveluksessa.

201. Rafael De Bustamante Tello (asia C-10/06 P) puolestaan aloitti neuvoston palveluksessa virkamiehenä Brysselissä 1.1.2003. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin vahvisti häntä koskevaksi viitejaksoksi 1.7.1997 ja 30.6.2002 välisen ajan. Se totesi, että valittaja oli tämän jakson aikana harjoittanut pääasiallista ansiotoimintaansa Brysselissä ORM:n palveluksessa, joka on Murcian seudun itsehallintoalueen etujen hoitamisesta yhteisöissä vastaava elin.

202. Kolmessa edellä mainitussa asiassa Herrero Romeu vastaan komissio, Salazar Brier vastaan komissio ja De Bustamante Tello vastaan neuvosto annetuissa tuomioissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että valittajien toimintaa kyseisten viitejaksojen aikana ei voitu pitää toiselle valtiolle suoritettuina palveluksina henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetussa merkityksessä samoilla perusteilla kuin edellä mainitussa asiassa Salvador García vastaan komissio annetussa tuomiossa. Nämä perusteet ovat mielestäni oikeudellisesti virheellisiä, kuten olen jo aikaisemmin todennut.

203. Kun tarkastellaan näiden valittajien tilannetta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vahvistamaa viitejaksoa edeltävän ajanjakson aikana, voidaan todeta, että heidän toimintansa Belgiassa ei ollut sellaista, että se oikeuttaisi epäämään ulkomaankorvauksen.

204. Näin ollen Anna Herrero Romeun osalta ainoat tehtävät, joita hän harjoitti Belgiassa, ovat hänen Patronatin palveluksessa vuoden 1993 tammikuusta alkaen harjoittamansa tehtävät.

205. Tomás Salazar Brier puolestaan työskenteli Sofesassa Brysselissä 3.10.1994–31.8.1998 ensin harjoittelijana ja sen jälkeen työsopimuksen nojalla. Mikään seikka ei osoita, että ennen Sofesan palvelukseen tuloaan 3.10.1994 Tomás Salazar Brier olisi asunut vakituisesti tai harjoittanut pääasiallista ansiotoimintaansa Belgiassa viiden vuoden ajan.

206. Samoin Rafael De Bustamante Tellon osalta asiakirjoista ilmenee, että hän harjoitti ansiotoimintaansa Brysselissä 2.12.1991–31.7.1996 ensin harjoittelijana ja sen jälkeen toistaiseksi voimassa olevan työsopimuksen nojalla INFO:n palveluksessa, joka on Murcian seudun itsehallintoalueen julkisoikeudellinen yksikkö, jonka tehtävänä on erityisesti seurata tämän itsehallintoalueen kannalta merkittävää lainsäädäntöä ja yhteisön ohjelmia. Vuoden 1996 elokuusta alkaen hän työskenteli Brysselissä ORM:n johtajana.

207. Kaikki tämä toiminta voidaan määritellä "toiselle valtiolle suoritetuiksi palveluksiksi" henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan toisessa luetelmakohdassa tarkoitetussa merkityksessä. Näiden seikkojen perusteella olen sitä mieltä, että valittajien näissä kolmessa tarkastellussa asiassa tekemät valitukset ovat perusteltuja ja että edellä mainituissa asioissa Herrero Romeu vastaan komissio, Salazar Brier vastaan komissio ja De Bustamante Tello vastaan neuvosto annetut tuomiot on kumottava.

208. Koska nämä asiat ovat mielestäni ratkaisukelpoisia, ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin ratkaisee asiat.

209. Anna Herrero Romeu sekä Tomás Salazar Brier ja Rafael De Bustamante Tello vaativat kumoamaan vastaavasti komission 19.11.2001 ja 25.7.2001 sekä neuvoston 24.1.2003 tekemät päätökset, joilla kyseiset toimielimet ovat päättäneet, että he eivät voineet saada ulkomaankorvausta ja siihen liittyviä korvauksia.

210. Totean, että kyseisten toimielinten näiden epäämisten syyksi esittämät perusteet, sellaisina kuin ne ilmenevät vastaavasti 10.6.2002, 24.3.2003 ja 28.7.2003 tehdyistä päätöksistä, jotka koskevat valittajien tekemien valitusten hylkäämistä, ovat pääasiallisesti samat kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen valituksenalaisiin tuomioihin sisältyvät perustelut, jotka ovat mielestäni oikeudellisesti virheellisiä. Näin ollen henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan rikkomista koskeva valitusperuste on perusteltu.

211. Ehdotan näin ollen, että yhteisöjen tuomioistuin kumoaa kyseiset päätökset ja määrää valittajien vaatimusten mukaisesti, että vastapuolena olevat toimielimet vastaavat kaikista asian käsittelystä tässä oikeusasteessa ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista.

V Ratkaisuehdotus

212. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin ratkaisee asiat seuraavasti:

1) Asiassa C-7/06 P

– kumoaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-205/02, Salvador García vastaan komissio, 25.10.2005 antaman tuomion

– kumoaa komission 28.6.2001 ja 27.3.2002 tekemät päätökset, joissa Beatriz Salvador Garcíalta evätään Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 4 artiklassa säädetty ulkomaankorvaus sekä siihen liittyvät korvaukset ja

– määrää, että Euroopan yhteisöjen komissio vastaa asian käsittelystä Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista.

2) Asiassa C-8/06 P

– kumoaa Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-298/02, Herrero Romeu vastaan komissio, 25.10.2005 antaman tuomion

– kumoaa komission 19.11.2001 ja 10.6.2002 tekemät päätökset, joilla Anna Herrero Romeulta evätään Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 4 artiklassa säädetty ulkomaankorvaus ja siihen liittyvät korvaukset ja

– määrää, että Euroopan yhteisöjen komissio vastaa asian käsittelystä Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista.

3) Asiassa C-9/06 P

– kumoaa Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-83/03, Salazar Brier vastaan komissio, 25.10.2005 antaman tuomion

– kumoaa komission 25.7.2002 sekä 24.2. ja 24.3.2003 tekemät päätökset, joilla Tomás Salazar Brieriltä evätään Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 4 artiklassa säädetty ulkomaankorvaus ja siihen liittyvät korvaukset ja

– määrää, että Euroopan yhteisöjen komissio vastaa asian käsittelystä Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista.

4) Asiassa C-10/06 P

– kumoaa Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-368/03, De Bustamante Tello vastaan neuvosto, 25.10.2005 antaman tuomion

– kumoaa neuvoston 24.1.2003 ja 28.7.2003 tekemät päätökset, joilla Rafael De Bustamante Tellolta evätään Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevassa 4 artiklassa säädetty ulkomaankorvaus sekä siihen liittyvät korvaukset ja

– määrää, että Euroopan unionin neuvosto vastaa asian käsittelystä Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa aiheutuneista oikeudenkäyntikuluista.